

Eser Adı:

Vefa ve Cefa Yol Ayrımında
KERBELA

Yazar:

Ersan BAYDEMİR

Son Okur:

Muhammed Ali BAYDEMİR

Yayınlayan:

Medine.net

Baskı:

Yılmaz Matbaacılık
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi ZE2
Zeytinburnu - Topkapı - İSTANBUL Tel: 0212 493 00 85
(Sertifika No: 27185)

Baskı Tarihi: Aralık 2020

ISBN: 978-975-01627-1-8

İsteme Adresi:

İSTOÇ 30. Ada No: 83 Bağcılar - İstanbul
Tel: 0212 659 33 99

Kapak & Mizanpaj:

Hasan UZUNÇAM

Library Cataloging-in-Publication Data (CIP)

Kitap İsmi: Vefa ve Cefa Yol Ayrımında KERBELA

Yazar: Ersan BAYDEMİR

Yayınlayan: Medine.net

ISBN: 978-975-01627-1-8

Ebat: 13.5 x 20

1-Kerbela Olayı

2-Kerbela Öncesi ve Sonrası

4-İmam Hüseyin

5-Aşura Günü

6-Kerbela Şehitleri

Giriş	5
I. BÖLÜM: PEYGAMBERİMİZDEN YEZİD'İN HİLAFETİNE.....	7
İmam Hüseyin'e İlk Ağlayan Gözler.....	8
Üç Halife Dönemi.....	11
İmam Ali (a) Dönemi.....	12
İmam Hasan (a) Dönemi	14
Yezid Başa Geçiyor	14
Ya Biat Ya Şehadet.....	15
Mekke'ye Hicret.....	17
II. BÖLÜM: KUFELİ YOLUNDA.....	19
Müslim bin Akil'e Biat ve İhanet.....	19
"Allah Seni Şehit Görmek İstiyor"	22
Kufe'den Acı Haber.....	24
Kufe'ye İlerlemeye İzin Verilmiyor	25
III. BÖLÜM: KERVAN KARBELA'DA.....	27
Dert ve Bela Çölü.....	27
Yezid Ordularının Karbela'ya Akını	28
Su Yolu Kapatıldı.....	31
IV. BÖLÜM: DOKUZUNCU GÜN TASUA.....	33
Karbela'da Yol Ayrımları	33
Amanname	34
V. BÖLÜM: SON GECE	37
"Gece Karanlığında Çıkıp Gidin"	38
İmam'ın Savaş Tedbirleri.....	40
"İmam'ı Yalnız Bırakmayız!"	41
Baldan Tatlı Ölüm	43

VI. BÖLÜM: AŞURA GÜNÜ	45
Savaş Başlıyor	46
Abdullah bin Umeyr ve Ümmü Veheb	47
Toplu Saldırıları ve İlk Şehit	48
Cünade, Amr bin Halid, Saad, Mecma ve Oğlu	50
Nafi bin Hilal	51
Abdurrahman Ensari	51
Özgürlüğün Sembolü: Hür	52
Türk Yaver Eslem	55
Vahab bin Vahab	57
Namaz Öncesi Diğer Şehitler	58
Kerbela'da Namaz	58
Yaran Bir Bir Şehit Oluyor	62
Yaşlı Asker Habib İbn-i Mezahir	62
Bureyr Bin Hudayr	64
Abis bin Ebi Şebib	64
Son Dostlar da Toprağa Düşüyor	65
Hz. Ali Ekber Cenk Meydanında	66
İmam Hüseyin'in Kardeşleri	70
İmam Hasan Yedigari Kasım	70
Hz. Cafer-i Tayyar'ın Torunları	72
Müslim Bin Akil'in Ailesi	73
Alemdar-ı Kerbela Ebulfazl Abbas	73
VII. BÖLÜM: BELA ÇÖLÜNDE YALNIZ VE YARDIMCISIZ!	79
Altı Aylık Şehit	81
İmam Hüseyin (a) Savaş Meydanında	83
VIII. BÖLÜM: ŞEHADET SONRASI OLAYLAR	91
Çadırların Yağmalanması ve Esaret	91
Kerbela'dan Çıkış	94
Bayrak Hz. Zeyneb'in Omzunda	95
İtiraz Kıvılcıkları	96
Esirler Şam'a Götürülüyor	97
Kerbela Olayının Sonuçları	100
Elveda Zeynep Elveda	102

Giriş

Yüzyıllardır mümin gönülleri kedere boğan, yufka yürekleri yerinden sökercesine çırpıntıya düşüren, gözyaşlarını sele çeviren bir acının adıdır Kerbela.

Hiçbir dini inancı olmayan her sıradan insanı da hüzne kedere boğacak bir acıdır bu.

Her olay unutulur, her acı diner ama Kerbela olayı unutulmadı; Kerbela acısı yıllandıkça adeta keskinleşti.

İslam ümmeti Peygamberine duyduğu sevgiyi, Kerbela'dan aldığı keder ve gözyaşıyla karışmış İmam Hüseyin sevgisiyle tamamladı sanki.

İslam tarihinin gözyaşıyla ıslanmış Kerbela sayfası, kuşkusuz en çok okunan, en çok ağlanan, en çok konuşulan sayfası oldu ve olmaya devam ediyor.

Sadece İslam tarihi de değil, insanlık tarihinde Kerbela kadar ağıt yakılan, Kerbela kadar içleri acıtan, Kerbela kadar ağlanan bir başka olay kuşkusuz yoktur. İmam Hüseyin'in şehit olduğu Aşura gününden bugüne kadar, Kerbela için akan göz yaşları

kesilmemiş ve bu olay Müslüman toplumların örfüne, kültürüne, şiirine, sanatına, edebiyatına nüfuz etmiştir.

Ne mutlu ki tarihte yaşanan çoğu büyük olayların aksine, Kerbela olayı çok sayıda tanığın şahitliği ile kayıt altına alınmıştır. Olay, bizzat Kerbela'da İmam Hüseyin veya Yezid tarafında bulunanlarca detaylarıyla aktarılmış ve bu aktarımlar tarih kaynaklarında kayda geçirilmiştir.

Günümüze kadar sayısız kitap, şiir, öykü, roman, resim, ağıt... İslam ümmetinin Kerbela ile ilgili duyduğu acıyı ve gönül sızısını yansıtmıştır.

Elinizdeki çalışma ise, değişen nesil, değişen dil ve değişen kültür göz önüne alınarak, az zamanda çok şey öğrenmek isteyen bilgi çağı nesline uygun olarak yazıldı.

Kerbela olayını özet ama kapsayıcı ve anlaşılır bir dille okumak isteyenler için ideal bir kitap ortaya çıktı diyebiliriz. Olaylar, ana hatlarıyla ve bazen Kerbela'nın felsefesine ışık tutan detaylara değinilerek bir bütünlük içinde ele alınmıştır.

Kitabın içeriği genel itibarıyla muteber tarih kaynaklarında verilen bilgilere dayalıdır ve aktarım yoluyla da olsa birincil kaynak adresleri dipnotlarda verilmiştir.

Çok sayıda detayı, tarih kaynaklarındaki paralel aktarımları ve görüş farklılıklarını kısa ve öz olma amacından dolayı yazmadan geçmek zorunda kaldık.

Olayları aktarırken Sünni veya Şii geleneğe özgün yorumlara çok girmemeye gayret ettik. Cereyan eden olayları, ana hatlarıyla, mühim Şii veya Sünni kaynaklarda aktarılanlara dayalı olarak aksettirmeyi ölçü aldık.

Gayret bizden başarı Allah'tandır.

Ersan BAYDEMİR

İstanbul – Aralık 2020

I. BÖLÜM

PEYGAMBERİMİZDEN YEZİD'İN HİLAFETİNE

Rahmet Peygamberi Hz. Muhammed'in (s) vefatının üzerinden 50 yıl geçmişti. Omuzundan indirmediği, öpüp kokladığı, sevmeye koklamaya doyamadığı sevgili torunu şimdi kanlarla sulanmış kuru bir çölde başsız ve kefensiz yatmaktaydı. Çadırları yakılmış, eşyaları yağlamamış, kendisiyle beraber gelen Peygamber hanedanının erkekleri kılıçtan geçirilmiş, çocukları, kızları ve kadınları ise esir olarak bu çölden ayrılmışlardı.

İşte bu çölün ismi Kerbela idi; dert ve bela çölü!

Peki ne olmuştu?

Kerbela ismini ölümsüzleştiren bu mazlumiyet ve aynı zamanda kahramanlık destanı nasıl şekillenmişti?

Peygamberin vefatından sonraki bu elli yıl içinde neler değişmişti? Peygamberin geriye bıraktığı tek evladı olan Hz. Fatıma'nın kalbinin meyvesi İmam Hüseyin'e bunca cefa, bunca zulüm nasıl ve neden reva görülmüştü?

Kerbela'yı anlatmadan önce hızlı bir özetlemeyle Peygamberimizden Kerbela'ya kadar olup bitenlere bir göz gezdirmemiz gerekir. Ardından asıl konumuz olan Kerbela olayının nasıl cereyan ettiğini anlatacağız. Aynı zamanda Kerbela'nın tarihe ve insanlığa verdiği mesajı kalemimiz el verdiği, kelimeler kifa-yet ettiğince anlatmaya çalışacağız.

İmam Hüseyin'e İlk Ağlayan Gözler

Hicretin dördüncü yılı Şaban ayının üçüncü günü idi. Peygamber'in (s), canının parçası dediği Hz. Fatıma (a) ikinci evladını dünyaya getirmişti. Herkes mutluluk ve sevinç içinde idi. Allah Rasulü gelip yeni doğan bebeği kucağına aldı, gözleri yaşardı ve ağladı. Kendisine sorulduğunda, evladının kendi ümmeti tarafından katledileceği haberini verdi.¹ Böylece Hz. Hüseyin'e ilk ağlayan sevgili dedesi olmuştu. Daha milyonlarca insan yüz yıllar boyu aynı hü-zün için göz yaşı dökcekti. Nitekim Peygamberimiz bu gerçeği de şu sözlerle haber veriyordu:

"Hüseyin'in öldürülmesi Müminlerin kalbinde öyle bir ateş yakar ki kıyamete kadar sönmez."²

Yine Peygamberimizin eşi Ümmü Seleme şöyle anlatıyor:

Bir gün Allah Resulü'nün elinde öpmekte olduğu bir şey gördüm. Bu arada torunu Hz. Hüseyin (a) de dizinin üzerinde uyumuştı. "Ya Resulellah bu nedir ki öpüp göz yaşı akıtıyorsunuz?" diye sordum. Buyurdular: "Cebrail bana bir toprak getirdi. Yavrum o toprak üzerinde ümmetim tarafından öldürülecek." Sonra o toprağı bana verdi ve buyurdu: "Bu toprak kana döndüğünde bil ki evladım şehit edilmiştir." Ümmü Seleme o toprağı özel bir şişede saklayıp daima bakıyordu. Ümmü Seleme diyor ki: "Hüzünlü bir günde o toprağın kana döndüğünü gördüm."³

Bu olay çok sayıda Sünni veya Şii kaynakta benzer şekillerde aktarılmıştır.

1- İbn-i Kesir, el-Bidaye ve en'Nihaye c. 6 s. 230; Mukrizi, Emta ul'Esmâ c. 12 s. 237; Mecme uz'Zevaid c. 9 s. 187

2- Muhaddis Nuri, Mustedrek ul'Vesail, c. 10 s. 319

3- Makrizi, İmta ul'Esmâ c. 12 s. 237.

Ressam: Hasan Ruhulemin

Hicretten 11 yıl geçmişti, Allah Rasulü (s) hayata gözlerini yumdu. O sırada İmam Hasan (a) 7 ve İmam Hüseyin (a) 6 yaşında idiler.

Peygamberimiz onları İslam ümmetine imamlar olarak tanıtmış, mübarek omuzlarında ve sırtında taşımış, hiç kimseye yapmadığı iltifatları onlar için yapmıştı. Sünni Şii çok sayıda kaynakta İmam Hüseyin (a) ile ilgili çok sayıda hadisler bulunuyor. Onlardan en çok bilinen birkaçı şöyledir:

“Hasan ve Hüseyin cennet gençlerinin efendileridirler.”⁴

“Hüseyin bendendir ve ben de Hüseyin’denim, Allah Hüseyin’i seveni sever.”⁵

“Allahım, ben Hasan ve Hüseyin’i seviyorum sen de onları sev.”⁶

Vahyin çeşmesi dudaklardan süzülen bu sözler hiç kuşkusuz sıradan iltifatlar değildi, zira ne Allah elçisi -haşa - heva heves üzerinden rastgele konuşan sıradan bir insandı ne de bu sözler sıradan sevgi sözleri idi. Bu sözler vahyi taşıyan nübüvvet göğsünden çıkan ve emin dudaklardan dökülen ilahi haberlerdi.

İmam Hüseyin’in, Kuran-ı Kerim’de geçen Ehlibeyt’in bir üyesi olduğu Müslüman tefsirciler arasında ittifak konusudur. Kuran’daki Mübahele ayeti⁷, Tathir ayeti⁸ ve Meveddet⁹ ayeti ile Ehlibeyt’in

4- Hakim Nişaburi, el-Müstedrek, c. 3 s. 166; Sünen-i Tirmizi, c. 13 s. 191 ve daha bir çok kaynakta gelmiştir.

5- Bilazeri, Ensab ul’Eşraf, c. 3 s. 142; İbn-i Sad, Tabakat ul’Kubra, c. 10 s. 385

6- Sünen-i Tirmizi, hadis no: 3782

7- Al-i İmran 61. Ayette geçen şu ayettir: “De ki: Gelin, çocuklarımızı ve çocuklarımızı, kadınlarımızı ve kadınlarınızı, kendimizi ve kendinizi çağıralım, sonra da Allah’ın lâneti yalancılara üzerine olsun diye dua edelim.” Bu ayet İslam’ı kabul etmeyen Necran Hristiyanları ile yapılan tartışmaların ardından onları mübahaleye (yalancı kim ise ona lanet okuma) davetle alakalıdır. Ayette çocuklarımız hitabına karşılık İmam Hasan ve İmam Hüseyin, kadınlarımız hitabına karşılık Hz. Fatıma ve kendimiz ibaresine karşılık da Peygamberimiz ile İmam Ali çıkmışlar ve onların Peygamberimize olan yakınlığı ve Allah katındaki değeri tescillenmiştir.

8- Ahzab 33. ayet: “Kuşkusuz Allah, siz Ehlibeyt’ten her türlü pisliliği gidermek ve sizi tertemiz yapmak istiyor.” Bu ayet Ehlibeyt’in tertemiz olduğunun, her türlü günah ve kötülük kirinden arı olduğunun delili sayılıyor. Zira Allah’ın bir şeyi irade etmesi onu yapması anlamına gelir.

9- Şura 23: De ki, buna (Peygamberliğime) karşılık sizden o yakınlarımı (Ehl-i Beyt’imi) sevmekten başka bir mükâfat istemem.”

üstünlüğü tescillenmiştir. Bu ayetler Ehlibeyt başlığı altında kuşkusuz ve tartışmasız olarak İmam Hüseyin'i de kapsamaktadır. Bu konu Müslüman alimlerin genelinin ittifak konusudur. Yani Kuran'da ve kıldığımız her namazda geçen Ehlibeyt'in bir üyesinin de İmam Hüseyin (a) olduğunu kimse inkâr edemez, çünkü birçok hadisde de bu ispatlanmıştır. Hadisler olmasa dahi Peygamberin Ehlibeyti onun soyunu devam ettiren İmam Hasan ve İmam Hüeyin değil de başka kim olabilir?

Dört Ehl-i Sünnet mezhebinden Şafii mezhebinin imamı olan İmam Şafii bir şiirinde şöyle diyor:

“Size iftihar olarak yeter ey Peygamber Ehlibeyt'i
Ki size salavat göndermeyenin namazı yoktur.”¹⁰

Bu şiirde namazda Ehlibeyt'e selam göndermeyenin namazı yoktur, olamaz deniliyor. Çünkü her namazda Peygamber'e (s) salavat getirirken “âl-i Muhammed” diyerek Peygamber'in Ehlibeyt'ine de salavat getirmek zorundayız. Bu, bütün mezheplerde aynıdır.

Hasıl-ı kelim, İmam Hüseyin (a) de Ehlibeyt'in bir ferdi olarak her Müslümanın namazında bulunmak zorundadır. İmam Hüseyin'in makamını anlatmak için bu hakikat yetmez mi?

Üç Halife Dönemi

Peygamberimizin vefatının ardından yaşanan ihtilaflı hilafet seçimiyle, ilk halife Ebu Bekir Bin Ebi Kuhafe başa geçmişti. O da hilafetinin sonunda kendi yerine Ömer Bin Hattab'ı vasiyet ederek bir nevi tayin etmiş oldu.

Ömer Bin Hattab'ın döneminde Yezid'in babası Muaviye önce Ürdün'e sonra da bütün Şam bölgesine vali olarak tayin edildi. Şam derken bugünkü Suriye'nin başkenti olan Şam akla gelmemelidir. O döneme Şam bugünkü Suriye'nin dahi sınırlarının dışına çıkan geniş bir coğrafyayı ifade ediyordu. Muaviye'nin Şam bölgesinde vali olması önemli bir sürecin başlangıcıdır. Çünkü daha

10- İbrahim Selim, İmam Şafii Divanı, Kahire baskısı s. 121

sonralar Hz. Ali, İmam Hasan ve İmam Hüseyin (a) ile savaşacak olan güç merkezi burada yani Şam'da kurulup güçlenmiştir.

İkinci halifenin de suikastla öldürülmesinin ardından Osman bin Afvan, ikinci halifenin tayin ettiği altı kişilik komisyonun seçmesiyle üçüncü halife olarak başa geçti. Üçüncü halifenin yönetim kademelerine atadığı Emevî hanedanına ait valiler ve diğer yetkililer halkı isyan noktasına getirdi. Belli süreçlerin ardından evi kuşatılan halife öldürüldü.

İmam Ali (a) Dönemi

Halifenin öldürülmesinin ardından halk, Hz. Ali'nin etrafında toplanıp kendisini hilafete zorladılar. Hilafeti evinde toplanan halkın zorlamasıyla kabul eden İmam Ali'nin en önemli şartı adaletin ve eşitliğin uygulanması idi.

Sıkı bir adalet ve eşitlik hükümeti kuran ve bazı ayrıcalık beklentilerini karşılamayan İmam Ali'nin bu tutumu, kısa sürede, kendini özel gören bir kısım önemli şahsiyetlerin mutsuzluğuna sebep oldu.

Öte yandan Hz. Ali'nin başa gelmesiyle görevinden azledilen Şam valisi Muaviye halife Osman bin Afvan'ın öldürülmesini bahane ederek merkezi hükümete yani Hz. Ali'ye isyan bayrağı açmıştı. Halife Osman'ın yardım çağrılarına bilerek kayıtsız kalan ve ağırdan asan Muaviye şimdi Halife Osman'ın kanını İmam Ali'den talep etmekteydi. Halbuki İmam Ali Halife Osman'ın öldürülmesini engellemek için oğulları İmam Hasan ve İmam Hüseyin'i göndermiş, onu korumuştur.

İmam Ali'nin adaletinden rahatsız olan ve özel davranılmaya, beytülmalden kat kat fazla almaya alışmış olanlar da Hz. Ali'nin karşısında ve meşru hükümete karşı girilen isyanın yanında yer aldılar.

En üzücü olan ise Peygamberimizin eşi Ümmülmüminin Ayşe'nin İmam Ali'ye karşı bir ordu kurup yola koyulmuş olması idi. Bu ordunun ismi Cemel ordusu idi. İmam Ali'ye ilk biat edenlerden olan meşhur sahabeler Talha ve Zübeyir de biatlerini bozup Cemel

ordusuna katılmış hatta ordunun liderliğini üstlenmişlerdi. Cemel ordusunun karşısına gelen İmam Ali (a) günlerce savaş olmaması için çaba harcamış ancak karşı tarafı ikna edememişti. Cemel savaşı İmam Ali'nin zaferiyle sonuçlandı. Bu savaşın ardından bu defa Muaviye'nin isyanına karşı Siffin savaşı gerçekleşti. Bu savaşta da İmam Ali galip gelmiş ancak Muaviye ve Amr bin As cahil düşünceli insanları aldatacak bir hileye başvurarak kurtulmayı başarmışlardı. Yenilginin kesinleştiği sırada Muaviye askerlerine mızrakların ucuna Kur'an-ı Kerim takıp "Hüküm ancak Allah'ındır" diye bağırmağını emretmişti. Bu hile maalesef aklı gözünde olan insanları kandırmak için yetti. İmam Ali'nin askerlerinin önemli bir kısmı, biz Kuran'a karşı savaşamayız deyip İmam Ali'yi hakemliği kabul etmeye zorlamışlardı.

Kuran'ın hakemliği diye sunulan şey sadece bir oyundu. İmam Ali'yi bu oyuna mecbur eden aynı cahil guruh, bu sefer saf ve basiretsiz biri olan Ebu Musa Eş'ari'nin hakem olmasını istediler ve bunun için diretiler, İmam Ali'yi mecbur etmek için ellerinden geleni yaptılar. Sonunda Ebu Musa Eş'ari hakem olarak gönderildi ve Muaviye'nin hakem tayin ettiği Amr As'a alındı. Güya hakemlik sonunda her ikisi minbere çıkıp hem İmam Ali'yi hem de Muaviye'yi halifelikten azledeceklerdi. Amr As önce sen çık diye Ebu Musa Eş'ari'yi kandırdı. Ebu Musa İmam Ali'yi halifelikten azlediyorum deyip minberden indi. Ardından minbere çıkan Amr As ise ben de hakem olarak Muaviye'yi hilafete atıyorum dedi ve böylece hakemlik bir hileyle Muaviye lehine sonuçlandı.

Muaviye'nin oyunlarına aldananlar bu defa, ey Ali biz aldandık sen neden yanlış olduğunu bildiğin halde bize uydun, diyerek İmam Ali'yi suçlamaya ve hatta kâfir saymaya başladılar. Nehrivan denilen yerde toplanıp isyan bayrağı açtılar ve bugünkü İŞİD benzeri bir zihniyetle terör eylemleri yapmaya başladılar. İmam Ali onları aydınlatmaya, yanlıştan döndürmeye çalıştı, elçiler gönderdi ve kendisi gidip konuştu. Hariciler dediğimiz bu gurubun önemli bir kısmı savaşmaktan vazgeçti, kalan kısmı da İmam Ali'nin ordusu tarafından Nehrivan savaşında kılıç zoruyla dağıtıldı.

Muaviye Şam'da kendini halife olarak görmeye devam ediyor, kimini tehdit kimini para zoruna kendi tarafına çekiyordu. Hâkim

olduğu her yerde yalanlar ve uydurma hadislerle İmam Ali'yi kötülüyor hatta camilerde lanet okunmasını bir gelenek haline getiriyordu.

Hilafetinden beş yıl geçen İmam Ali, İbn-i Mülcem adında bir harici tarafından mihrapta zehirli bir kılıç darbesiyle şehit edildi.

İmam Hasan (a) Dönemi

İmam Ali'den sonra imamet ve hilafet Hz. İmam Hasan tarafından devam ettirildi. İmam Hasan da Muaviye'ye karşı başarılı bir mücadele gerçekleştirdi ancak Muaviye'nin hileleri devam ederken halk İmam Hasan'ı yalnız bırakmış yeterince destek vermemiş hatta birçok aşiret büyüğü Muaviye'nin vaatlerine kanarak taraf değiştirmişti. Halkın isteksizliği ve iki yüzlülüğünü gören İmam Hasan, İslam ümmetinin başarılı bir sonucu olmaya-
cak savaşlarla daha fazla yıpranmaması için belli şartlar sunarak Muaviye ile barış imzalamayı ve hilafeti ona bırakmayı kabul etti ancak kendisi biat etmedi.

Bu şartların başında Muaviye'nin İslami usullere riayet etmesi, Ehlibeyt ve taraftarlarına zarar vermemesi ve kendisinden sonra oğlu Yezid'i veya başka birini yerine koymaması, ölümünden sonra da hilafetin İmam Hasan veya İmam Hüseyin'e geçmesi geliyordu.

Muaviye sözleşme maddelerini ihlal etmiş ve İmam Hasan'ı zehirleterek şehit etmişti. İmam Hasan'ın şehit edilmesinden sonra on yıl boyunca İmam Hüseyin (a) yine elini kılıca götürmemiş abisinin başlattığı barış ortamını devam ettirmişti.

Yezid Başa Geçiyor

Muaviye Hicretin 60. yılında öldü. Ölmeden önce oğlu Yezid'i yerine tayin edip insanlardan onun için biat topladı. Biat etmek istemeyenlere karşı zor kullandı hatta önemli bazı şahsiyetleri zehirlettirip öldürdü. Yezid'in halife tayin edilmesi hem İmam Hasan ile yapılan sözleşmeye aykırıydı hem de içkisiyle, türlü ahlaksızlıklarıyla sarhoş ayyaş biri olarak tanınmıştı. İslam ümmetine halife olması hiçbir şekilde kabul edilemezdi.

Yezid çocuk gibi maymun oynatan, dinden ahlaktan habersiz, zevk için horoz dövüştürüp köpekleri birbirine boğduran, dışarıya karşı zahiri görünümü koruyabilecek dirayetten dahi uzak fasit bir insandı.

Muaviye, ölmeden önce oğlu Yezid'i dört kişi hakkında uyarmış her biri için tavsiyelerde bulunmuştu. O dört kişiden biri İmam Hüseyin (a) idi. Elinden geldiğince tehdit ve baskı altında tutup mümkünse biat almasını ama kendisine kılıç çekmemesini tavsiye etmişti.

Ya Biat Ya Şehadet

Muaviye öldükten hemen sonra Yezid bir mektup yazarak Medine valisinden İmam Hüseyin'i çağırıp kendisi için biat almasını, aksi taktirde imamı öldürüp başını kendisine göndermesini istedi. Vali İmamı hükümet konağına çağırdı ve Yezid'in talebini bildirdi. Hükümet konağına akrabalarından kılıç kuşanmış otuz gençle birlikte giden imam, kendisine zaman tanınmasını istedi. Valiye "Siz zaten benim böyle gizlice biat etmeme razı olmazsınız, sizler benim halkın huzurunda biat etmemi istersiniz diye düşünüyorum" deyip validen kendisine zaman tanınmasını istedi. Vali de "evet halkın huzurunda biat istiyoruz" diyerek mühlet tanımayı kabul etti. İmam Hüseyin (a) bir veya birkaç gün¹¹ Medine'de kalıp geceyle Mekke'ye doğru hareket etti.

İmam, Yezid'e biat etmeyi reddederken aynı zamanda Peygamberimizin şehri Medine'de kalmaya devam edebilirdi. O zaman Yezid bir gece baskınıyla İmam'ı şehid edebilir veya belki iş büyür bütün Medine kana bulanabilirdi. Her iki durumda da İmam'ın maksadı hasıl olmayacaktı. İmam sesini duyurmak, davasını bütün ümmete iletmek istiyordu. Her şey ümmetin gözünün önünde cereyan etmeliydi. Bu yüzden çıktı. Bu çıkış bir kıyamdı. Zulme ve haksızlığa karşı suskun bir karşı çıkış değildi; ümmetin şehirlerinde, yollarında yüksek sesle haykırarak bir karşı çıkıştı.

Medine'den çıkmadan önce kardeşi Muhammed Hanefiye vedalaşmak üzere kendisini ziyaret etti. İmam bir vasiyet yazıp ona

11- Kaynaklarda bu konuda ihtilaf görülüyor.

teslim etti. Bu vasiyet aslında İmam Hüseyin'in kıyamının manifestosu niteliğindeydi. Şöyle yazmıştı:

Ben pervasızlık, büyüklük taslamak, azgınlık, fesat ve zulüm için çıkmadım; ben ceddimin ümmetinde ıslah istemek için çıktım. İylilikleri emretmek ve kötülüklerden sakındırmak, ceddim Rasulullah'ın ve babam Ebu Talib oğlu Ali'nin (a) sünnetine uygun bir yol tutmak istiyorum.¹²

İmam Hüseyin (a), bu vasiyetinde Müslümanların huzur ve afiyet içinde yaşamalarını önemseydiğini, makam ve mal peşinde koşup huzursuzluk çıkarmak niyetinde olmadığını ama Hz. Peygamber'in (s) dinini ve ümmetini korumak için bu çıkışı yapmak zorunda kaldığını ifade ediyor.

Yezid'in halife yapılması gerçi Muaviye'nin kötülüklerinden sadece biri idi ama Muaviye en azından dış görünüşü koruyor ve Yezid gibi göz önünde İslam karşıtı bir tavır içine girmiyordu. Büyük bir coğrafyaya yayılmış İslam ümmeti için bu çok önemliydi. İmam Hasan (a) ve İmam Hüseyin (a) Muaviye'ye sabır gösterdiler çünkü o kendisini halka çok takvalı, İslam hükümlerine uyan biri olarak gösteriyordu. Yezid'in ayyaşlığı, günahkârlığı ise dillere destandı ve İslam'ın açık hükümlerini alenen ayakları altına almaktan çekinmiyordu.

Böyle bir insana İmam Hüseyin (a) gibi bir şahsiyet nasıl biat edebilirdi? Biat etse onun ulu orta işlediği günahları da onaylamış olacak, İslam dinini bir nevi inkâr etmiş sayılacaktı. O biat ettikten sonra artık kimsenin ses çıkarmasının da bir anlamı olmayacaktı.

İmam Hüseyin (a), kendi ifadesiyle ya Yezid'e biat edecek ya da ölüm yolunu seçecekti. O, İslam'ın yıkılışına rıza gösterip küçük düşürülmüş olarak yaşamaktansa ölüm yolunu seçti. Kerbela 'da şöyle buyurmuştur:

“Alçak oğlu alçak beni ölümle zillet (alçalarak yaşamak) arasında bıraktı ve muhakkak ki zillet bizden uzaktır!”¹³

12- Harezmi, Maktel ul'Huseyn, s. 188

13- İbn-i Hacer, El-İsabe, c. 3 s. 205

Başka bir cümlesinde şöyle diyordu özgürlük imamı: “Başı dik alını açık ölüm alçalarak yaşamaktan iyidir.”¹⁴

Mekke’ye Hicret

İmam Hüseyin (a) Recep ayının 13. günü Medine’den Mekke’ye doğru yola çıktı.

Mekke’de çok sayıda Müslüman kendisini karşıladı. Halk sürekli yanına gelip gidiyor ve sözlerini dinliyordu.

İmam Hüseyin, Allah’ın emin kıldığı Mescid-i Haram’da dünyanın dört bir yanından gelen Müslümanlara neden Yezid’e biat etmediğini ve Yezid’in hilafetinin gayrimeşru olduğunu anlattı. Mekke’de bulunduğu dört aylık süre içinde Kufe halkından çok sayıda mektup aldı. Muaviye’nin öldüğünü ve İmam Hüseyin’in Yezid’e biat etmediğini duyan Kufe’liler İmam Hüseyin’e mektup yazmaya başlamışlardı. Halkın ileri gelenlerinden yağmur gibi mektup yağıyordu. Bu mektuplarla Kufe halkı, İmam Hüseyin’i Kufe’ye davet ediyor, Yezid’e karşı canları ve mallarıyla kendisine destek olacaklarını bildiriyorlardı.

İlk başlarda İmam Hüseyin (a) bu mektuplara bir yanıt vermedi ama mektuplar iyice artınca, onlara bir cevap mektubu yazdı. Mektubunda, amcaoğlu Müslim’i Kufe’ye göndereceğini ve onun Kufe ile ilgili görüş ve gözlemlerine göre hareket edeceğini bildirdi.

Yezid’in kendisini hac sırasında öldürtmek istediğini öğrenen İmam Hüseyin (a) Allah’ın evine kan bulaşmasını istemiyordu. Bu yüzden ailesi ve dostlarıyla birlikte Zilhicce ayının sekizinci gününde Kufe’ye doğru yola çıktı. Böylece tarihin en çok konuşulan, en çok yazılan - çizilen, en çok okunan, en çok anılıp ağlanan olayı, yani Kerbela destanı başlamış oldu...

14- İbn-i Şehraşub, El-Menakib, c. 4 s. 68

II. BÖLÜM KUFEL YOLUNDA

Müslim bin Akil'e Biat ve İhanet

İmam Hüseyin (a) daha önce amcaoğlu Müslim bin Akil'i, Kufe'nin durumunu öğrenmek ve Kufe halkından kendisini temsilen biat almak için bu şehre göndermişti. Müslim bin Akil, düşmanın takibinden kurtulmak için Mekke'den önce Medine'ye gitmiş sonra oradan yanına aldığı iki yol kılavuzu ile birlikte sapa yollardan Kufe'ye doğru yola koyulmuştu. Maalesef yol kılavuzları yolu kaybetmişler ve çölün acımasız susuzluğu iki kılavuzun canına mal olurken Müslim bin Akil kurtulmayı başarmıştı.

Şevval ayının başlarında¹⁵ Müslim bin Akil Kufe'ye ulaştı. Muhtar Sakafî'nin evinde, grup grup yanına gelen halkın ileri gelenleri ile görüşüp hem İmam Hüseyin'in mesajını iletiyor hem de onlardan biat alıyordu. Müslim bin Akil'e destek hızla büyüdü ve

15- Kербela olayının gerçekleştiğı Muharrem ayından üç ay önce.

Kufe halkının büyük çoğunluğu¹⁶, zulümle mücadele etmek, ezilen halkın haklarını savunmak, adaleti sağlamak ve Peygamber Ehlibeyt'inin yanında yer almak için Müslim ile biat ettiler. Bu olumlu duruma göre de İmam Hüseyin'e, Kufe seni karşılamaya ve zalimlere karşı seninle olmaya hazırdır diye haber yollandı.

Müslim bin Akil'e biat edilmesi haberi kısa sürede yayıldı. Kufe'nin o dönemki valisi Numan bin Beşir, nispeten yumuşak başlı ve muhtemelen de Yezid'den çok hazzetmeyen biri idi. Yezid'in ve Emevi hükümetinin belirgin taraftarları hemen bir mektup yazıp ayyaş halifeye durumu bildirdiler. Yezid, zalimliği ile öne çıkan ve kendine yakışır bir cani olan Basra valisi İbn-i Ziyad'ı Basra ile birlikte Kufe'ye de vali olarak tayin etti.

İbn-i Ziyad'ın gelişiyle Kufe'de hava değişti. Halk onun ne derece gaddar, zalim ve pervasız olduğunu biliyordu. Kabile reislerini topladı ve Yezid aleyhine olan isimleri vermelerini aksi taktirde sorumlu tutulacaklarını söyledi. Korku salmanın yanı sıra özellikle ileri gelenlere bol bol altın gümüş dağıttı. Şam hükümetinin her zamanki siyasetiydi buydu; gariban halktan toplayıp güç sahibi insanları hizaya sokmak için ileri gelen etkili insanlara dağıtmak...

Kufe'de durum ters yüz olunca Müslim bin Akil Muhtar'ın evinden çıkıp gizlice Hani bin Urve'nin evine yerleşti. İbn-i Ziyad Müslim'in yerini öğrenmek için casuslarını gönderdi. Kendisini İmam Hüseyin (a) taraftarı tanıtıp Müslim ile biat etmek istediğini bildiren bir casus sayesinde Müslim'in yerini öğrenen İbn-i Ziyad, Hani'yi saraya çağırttı. Hani'den Müslim bin Akil'i teslim etmesini istedi ama Hani kabul etmedi. İbn-i Ziyad Hani'yi tutukladı. Hani'nin tutuklandığı haberi Müslim'e ulaşınca Müslim kendisini destekleyenlerden kıyam etmelerini istedi. Dört bin kişi toplanıp İbn-i Ziyad'ın konağını kuşattılar.

16- Bir çok kaynak 18 bin kişinin biat ettiğini yazmıştır. 20 bin, 30 bin, 40 bin diye aktaran kaynaklar da bulunuyor.

Az sayıda askerler ve Kufe'nin Yezid taraftarı bazı ileri gelenleri ile sarayda kısırılan İbn-i Ziyad'ın hileden başka kurtuluş yolu yoktu. Muaviye nasıl Siffin'de yenilgiye ramak kala halkın cehaletine sığınıp, mızrakların ucuna Kuran takmak suretiyle kurtulmuştuysa İbn-i Ziyad da benzer bir şey yaptı.

İçerideki Kufe büyüklerine dışarı çıkıp halkı korkutmalarını tembihledi. Onlar da çıkıp Şam'dan çok büyük bir ordunun Kufe'ye girmek üzere olduğunu ve Yezid muhaliflerine aman vermeyeceklerini dile getirdiler. Halkın korkaklığı ve cehaleti bir kez daha zalimlerin imdadına yetişmiş oldu ve insanlar dağılıp Müslim'i yalnız bıraktılar.

Akşam olduğunda Müslim yalnız ve yardımcısızdı. Gidecek bir yeri yoktu ve mecburen kendisine yardımcı olmak isteyen bir kadının evine sığındı. Kadının evi de Müslim için güvenli değildi; kadının oğlu ödül almak için İbn-i Ziyad'ın sarayına gidip Müslim'i ihbar etti.

Müslim evi basan askerlerle bir süre çatıştı ve ardından Muhammed bin Eşas'ın, kendisine aman verileceği söz üzerine teslim oldu.

Saraya getirildiğinde İbn-i Ziyad kendisinin bir aman vermediğini ve Muhammed bin Eşas'ın amanının onu bağlamadığını söyledi. Aralarında tafsillatlı tarih kitaplarında aktarılan birçok konuşmalar geçti ve Müslim'i hükümet konağının çatısında başını keserek şehit ettiler, ardından cansız bedenini aşağı attılar. Böylece Kербela davasının ilk şehidi verilmiş oldu. İkinci şehit de Müslim'i evinde saklayan Hani bin Urve oldu. Onu da İbn-i Ziyad şehid ettirdi ve her iki şehidin başını Şam'a Yezid'e hediye gönderdi.

İlginçtir ki Müslim bin Akil şehit edilmeden önce Kureys kabilesinden olduğu için, kendisine en yakın olarak Ömer bin Saad'ı görmüş ve ona vasiyette bulunmuştu. En önemli vasiyeti de, İmam Hüseyin'e Kufe'nin durumunu bildirmesi ve geri dönmesini iletmek olmuştu. Ömer Saad'ın İmam Hüseyin'i şehid edecek ordunun komutanı olacağını nereden bilebilirdi ki?

“Allah Seni Şehit Görmek İstiyor”

İmam Hüseyin (a) yola çıkarken bazıları gitmemesini salık vermiş, Kufe halkına güvenilemeyeceğini söylemişlerdi. İmam Hüseyin'in bu uyarılara verdiği cevaplardan şehit olmayı göze alarak yola çıktığı anlaşıyor. Nitekim ısrarla gitmemesini söyleyen Muhammed Hanefiye'ye şöyle buyurdu: “Ceddim Rasulullah rüyama geldi ve buyurdu ki: Ya Hüseyin! Çık, Allah seni şehit olarak görmek istiyor.” Muhammed Hanefiye: “Allah'tan geldik Allah'a döneceğiz, öyleyse bu kadınları neden götürüyorsun?” deyince de şöyle yanıtladı: “Peygamber bana buyurdu ki: Allah onları da esir olarak görmek istiyor.”¹⁷

İmam Hüseyin'in Mekke'den Kufe'ye doğru yolculuğu yaklaşık 24 gün sürmüş, yol boyunca sonuncusu Kербela olmak üzere onlarca menzilde konaklamıştı. Bu menzillerde karşılaştığı insanlara davasını anlatmış, bazı kimseleri kendisine destek vermeye çağırmıştı.

Kimileri İmam Hüseyin (a) bizzat çağırdığı halde icabet etmeyip gelmiyor kimileri ise İmam çağırmadığı halde can havliyle gelip imama katılıyordu. İmamın davetine icabet edenlerin destanını Kербela'da görüyoruz. İmam'a red cevabı verenler arasında ise en ilginç olanı Ubeydullah bin Hürri'dür. Ubeydullah'ı İmam Hüseyin (a) bizzat kendisi davet etmişti. Geçici dünya hevesleri uğruna İmam Hüseyin (a) ile birlikte olmayı kabul etmeyen Ubeydullah nihayetinde birçok yanlışın ardından kendini Fırat'a atarak intihar edecekti.

Züheyr bin Gayn'ın da öyküsü ilginçtir. İmam Hüseyin (a) ona gelsin görüselim diye haber salmıştı ama Züheyr isteksizdi. Eşi Dülhem Züheyr'i, Peygamber evladının çağırısına nasıl kayıtsız kalırsın, diye gitmeye teşvik etti. Züheyr isteksiz de olsa İmam Hüseyin'in huzuruna vardı. İmam ile görüşmesinde ne oldu ne bitti bilinmez döndüğünde artık apayrı bir Züheyr vardı.

17- El-Melhuf, s. 128; Bihar ul'Envar c. 44 s. 364

Ressam: Ali Bahreyni

Şevkten heyecandan gözü hiçbir şey görmez olmuştu. Eşinin mihrini ödedi ve git ailenin yanında yaşa, benim yüzümden sana bir zarar gelsin istemiyorum, dedi. Kendisiyle birlikte olanlara da kim kurtuluşa ermek istiyorsa benimle gelsin deyip hemen giyinip kuşanıp, sonu ölüm olan kervana doğru zifafa giden damat heyecanı ile yollandı.¹⁸

Daha sonra anlatacağımız gibi Züheyr İmam Hüseyin'in ordusunun sağ kanat komutanı olacak ve Kербela şehitleri listesinin başlarında yerini alacaktı.

Kufe'den Acı Haber

İmam Hüseyin (a) yoldayken Kufe valisi İbn-i Ziyad, Kufe'de korkunç bir dehşet yaymış, halkı bir yandan ürkütüp bir yandan paraya boğuyordu. Böylece Kufe korkuya ve altın-gümüş hırsına yenilmiş İmam Hüseyin'in elçisi Müslim bin Akil'in etrafından dağılmıştı.

İmam Hüseyin (a) yolun yaklaşık olarak yarısına geldiğinde Müslim Bin Akil'in Kufe'de yalnız bırakılıp şehit edildiğini ve Kufe halkının ahbine vefa etmediğini öğrendi.

İmam, Müslim'in şehadet haberini almadan önce Kays bin Musahhar isminde bir başka elçi yine göndermişti. Bu elçinin görevi İmam'ın Kufe'ye doğru yola çıktığı haberini Kufe halkına ulaştırmaktı. Maalesef Kays da tutuklandı. İbn-i Ziyad Kays'tan camide minbere çıkıp İmam Hüseyin'i kötülemesini istedi. Kays kabul etti ve minbere çıkınca İmam Hüseyin'i övdü, İmam'ın halka yolladığı mesajı dile getirdi. İbn-i Ziyad İmam Hüseyin'in ikinci elçisi Kays'ı da hükümet konağının üzerinden aşağı atırarak şehit ettirdi.

Kufe halkının hiçbir mazereti kalmıyordu. İmam onların binlerce mektup ve elçi göndererek yaptıkları ısrarlı daveti kabul etmiş, yola çıkmış ve Kufe halkını kendi durumundan da habersiz bırakmamıştı. Eğer bu elçiler gönderilmiş olmasa Kufe halkı, biz İmam

18- Dineveri, Ahbar ut'Tival, s. 246-247

Hüseyin'in nerede olduğundan ne yapmak istediğinden haberdar değildik diye bahaneler getirebilirlerdi.

Kufe'ye İlerlemeye İzin Verilmiyor

Haritaya baktığımızda Kербela'nın aslında Mekke ile Kufe arasındaki yol üzerine olmadığını ve Kuzey'e doğru önemli ölçüde geçip saptığını görüyoruz. Yezid'in orduları İmam'ın Kufe'ye girişini engelleyip yolunu değiştirmeye zorlamışlardı. Bu yüzden İmam'ın kervanı Kербela'ya kadar sürüklenmişti.

İmam ve yaranı Kufe'ye yakın menzillerden biri olan Zu Husem'de konakladığında, Kufe'den çıkmış olan dört bin kişilik ordunun bin kişilik kısmına komuta eden Hür, öğlen sıcağında İmam'ın konakladığı bölgeye vardı. İmam, yanındaki gençlere, onlara ve atlarına su vermelerini emretti ve dostça bir tavır sergiledi. Derken öğlen namazı vakti oldu.

İmam kısa bir sohbet yaptı ve ardından öğlen namazına durdu, Hür ve ordusu da İmam'a uyararak namaz kıldılar. Namazın ardından İmam Hüseyin (a), bazı nasihatlerde bulundu ve kendisinin davet edildiğini, çok sayıda davet mektubu aldığını ama eğer halk istemiyorsa geldiği gibi geri dönebileceğini söyledi.

Hür bu mektuplardan haberdar olmadığını, kendisinin mektup yazarlar arasında yer olmadığını söylüyordu.

İmam Hüseyin (a) ashabına geri dönmek üzere harekete geçmelerini söyledi ancak Hür "Bana sizden ayrılmayıp sizi Kufe valisi İbn-i Ziyad'a götürmem emredildi." diyerek kervanın geri dönmesine izin vermedi.

Bir süre sonra İbn-i Ziyad'ın gönderdiği bir elçi geldi. İbn-i Ziyad, Hür'e yazdığı mektupta İmam Hüseyin'i sıkıştırmasını, susuz ve kurak bir yerde durdurmasını istiyordu. Hür bu mektubu İmam Hüseyin'e okudu. İmam kervanını Gaziriyye denilen bir köyün yakınında konaklatmak istedi ancak Hür, İbn-i Ziyad'ın mektubunu gerekçe göstererek buna izin vermedi.

Hür'ün bu tutumlarını da gören Zühre İmam Hüseyin'e:

“Ey Resulullah’ın oğlu! Durum bundan sonra bizim için daha zor olacak. Bunlarla savaşmak bunlardan sonra gelenlerle savaşmaktan daha kolaydır...” diyerek yollarını kapatan Hür ve ordusuna karşı savaşmayı teklif etti.

İmam Hüseyin (a), Züheyr’e görüşünün savaş taktiği olarak doğru olduğunu ancak savaşı başlatan taraf olmak istemediğini buyurdu.

III. BÖLÜM KERVAN KERBELA'DA

Dert ve Bela Çölü

Nihayet Muharrem ayının 2. günü Kerbela'ya geldiler. Hür burada konaklayabileceklerini söyledi. İmam, bu bölgenin ismini sordu. "Kerbela" denilince şöyle buyurdu:

Burası kerb (dert) ve bela yeridir. Babam (İmam Ali) ile Sıffin'e doğru giderken buradan geçiyorduk. Burada durdu ve buranın ismini sordu, kendisine söylenince buyurdu ki: "Burası bineklerinden indikleri yer, burası kanlarının döküleceği yer." Babama meselenin ne olduğu sorulduğunda: "Resulullah'ın hanedanından bir kervan buraya inecektir" buyurdu.¹⁹

İmam Hüseyin'in kendisi de şöyle buyurdu: "Burası bizim bineklerimizin, çadırlarımızın yeri ve burası erkeklerimizin kanın akacağı, katledileceği yerdir."²⁰

19- Mukarrem, Maktel ul'Huseyn s. 192

20- İbn-i Şehraşub, Menakib c. 2 s. 47; Seyyid ibn-i Tavs, Luhuf, s. 80; Keşf ul'Ğumme c. 2 s. 47

Kerbela'ya indiklerinde İmam Hüseyin (a) aile ve akrabalarını topladı, onlara bakarken gözlerinden yaşlar aktı ve şöyle konuştu:

“Allahım! Kuşkusuz ki biz senin Peygamberin Hz. Muhammed'in, (zalimlerin) yurdundan yuvasından çıkardıkları, perişan bıraktıkları ailesiyiz. Çaresizce ceddimizin hareminden çıkarıldık. Ümeyyeoğlları bizi rahat bırakmadı... İnsanlar dünya kuludur ve din onların dilinde evirip çevirdikleri bir şeydir. Yaşamları iyi gittiği sürece dine sahip çıkarlar, belalar üzerlerine gelince ise dindarlar azalır!”²¹

İmam Hüseyin (a) o toprakları çevresindeki yerleşim bölgelerinin sakinlerinden 60 bin dirhem karşılığında satın aldı ve onlara geri bağışlayıp, karşılığında kendisini ziyarete gelenlere üç gün boyunca ev sahipliği yapmalarını istedi.²²

İbn-i Ziyad, İmam'ın Kerbela'da konakladığı haberini alınca kendisine şöyle bir mektup gönderdi:

“Ey Hüseyin! Müminlerin emiri (Yezid) bana seni ya öldürüp ya da Yezid bin Muaviye ve kendi emrim altına almadıkça gözümü kapatmamamı ve doyunca yemek yemememi emretmiştir.”

İmam bu mektubu okuyup attı ve şöyle buyurdu:

“Kendi isteklerini Allah'ın rızasından üstün tutanlar kurtuluşa ermezler!”²³

Yezid Ordularının Kerbela'ya Akını

İmam Hüseyin'in Yezid'e biat etmeyeceğinden emin olan İbn-i Ziyad daha önce gönderdiği ordulara ilave güçler hazırlatıp sevk etti. Bu güçlerin tümünün komutanlığını yapan kişi ise meşhur sahabe Saad bin Ebi Vakkas'ın oğlu Ömer bin Saad idi. Ömer Saad, Muharrem ayının üçüncü günü ordularıyla birlikte Kerbela'ya ulaştı.

21- Harezmi, Maktel ul'Huseyn c. 1 s. 337

22- Tureyhi, Mecma ul'Bahreyn c. 5 s. 462; Muhaddis Nuri, Müstedrek ul'Veisail, c. 10 s. 321

23- Harezmi, Maktel ul'Huseyn c. 1 s. 340

Ömer Saad, Rey bölgesinin valisi olarak atanmıştı. İbn-i Ziyad ona, Rey'e gitmeden önce İmam Hüseyin (a) ile savaşması gerektiğini söyledi. Ömer Saad İmam Hüseyin (a) ile savaşmak istememiş ama Rey valiliğinin elinden çıkacağını görünce bunu kabullenmişti.

Bu arada İbn-i Ziyad Kufe'de herkesi orduya katılmaya çağırıyordu. Camide toplanan Kufelilere ve özellikle önde gelenlere dört bin dinar ve iki yüz bin dirhem para dağıttı. Bir taraftan da emrine karşı çıkarak orduya katılmayanların cezalandırılacağını söylüyor, her yere korku salıyordu. Hatta kendisine kalan mirası almak için Kufe'de bulunan bir yabancı adamı sokakta görüp İbni Ziyad'a götürmüşler, o da hemen boynunu vurdurmuştu. Halk bunu görünce iyice korkmuş ve sinmişti. Bir yandan halkı binler on binler halinde toplayıp orduya katıyor bir yandan da Kufe'nin çıkışlarını kontrol edip İmam Hüseyin'e yardıma gidebilecek olanların önüne set çekiyorlardı. Muharrem ayının altıncı günü olduğunda Yezid'in ordusunun sayısı yirmi bini bulmuştu. Kufe'nin yakınlarında bulunan Nuhaile'de karargah kurarak asker sevkiyatını idare eden İbn-i Ziyad, hala durmaksızın asker topluyordu. Nihayetinde İmam Hüseyin'in yetmiş iki kişilik ordusuna karşı Yezid'in ordusu otuz bini bulmuştu.

Bu orduda İmam Hüseyin'i Kufe'ye davet eden çok sayıda insan vardı. Her biri bir şekilde sinmiş, korkmuş veya dünya tamahına yenik düşmüşlerdi. Onlar dünya sevgisine esir olmuş zavallılardı. Geçici dünya heveslerinin veya dünyevi korkuların pençesinde çırpınıyorlardı. Kendilerine geldiklerinde iş işten geçmiş olacak pişmanlıkları zamanı geri getirmeyecekti.

Kerbela yolunda İmam Hüseyin (a) ile karşılaşan meşhur şair Ferazdak'ın kurduğu şu cümle her şeyi özetliyordu aslında:

"Ey Hüseyin! Kufe halkının kalbi seninle ama kılıçları Ümeyyeoğulları iledir."²⁴

İmam Hüseyin'in vefalı dostlarından biri olan Habib Bin Mezahir Yezid'in kalabalık ordusuna karşılık İmam Hüseyin'in az sayıda

24- Dineveri, Ahbar ut'Tival, s. 246

yaverlerini görünce son bir çaba göstermek istedi. Gece gizlice çıkıp yakınlarda bulunan Beni Esed kabilesine kendini ulaştırdı. Onlara Peygamber torununun yalnızlığını anlattı. İkna oldular ve İmam Hüseyin'e yardım etmek için yine gece karanlığında Kербela'ya gelmek istediler. Ancak İmam'ın ordusuna katılama-
dan Yezid'in orduları tarafından fark edildiler ve aralarında çatış-
ma çıktı. Beni Esed kabilesinden gelenler geri döndü ve Habib bin Mezhahir bir yolunu bulup yine canından çok sevdiği Ehlibeyt hanedanının yanına dönüverdi.

İyi baktığımızda Kербela cihadı isteyenlerin değil çok isteyenlerin, Hz. Peygamber'i sevenlerin değil çok sevenlerin, Ehlibeyt'i sevenlerin değil çok sevenlerin, Allah'a ibadet edenlerin değil her şeyini Allah'a adayanların bir araya geldiği bir şehadet sahasıdır. İsteyenler çoktu ama çok isteyenler azdı. İsteyenler engellere takıldılar ama çok isteyenler aşır geldiler.

Eğreti isteyenler ve farz oldu mu olmadı mı diye kara kara düşünenler hep geride kaldılar; çok isteyenler yani aşıklar önlerine aşılmaz dağlar çıksa aşır bu kervana katılabildiler.

İmam Hüseyin (a) üç veya dört kez Ömer Saad ile iki ordu arasında görüşerek onu içinde bulunduğu dalalet yolundan döndürmeye çalıştı. Ne var ki Ömer Saad İbn-i Ziyad'ın emrinden çıkmayı göze alamıyordu. İmam, sonunda "Allah seni kahretsin, kıyamette de affetmesin, umuyorum ki sana Rey diyarının buğdayını yemek nasip olmasın!"²⁵ diyerek onun hakka dönmesinden umudunu kesmişti.

Unutmayalım ki yapılan kötülük sadece İmam Hüseyin'in kendi şahsına değil aynı zamanda bütün Peygamber sülalesine ve onların yanında yer alanlara karşıydı. Peygamber hanedanın hürmeti, Peygamber evlatlarının canı, Peygamber kızları ve gelinlerinin uğrayacağı musibetler söz konusuydu. Dolayısıyla İmam Hüseyin'in savaşı önlemek için gösterdiği çabayı ve Yezid ordusuna gösterdiği tepkileri bu bağlamda değerlendirmek yerinde olacaktır.

25- Harezmi, Maktell ul'Huseyn, s. 245

Su Yolu Kapatıldı

Muharrem ayının yedinci günü yani Aşura'ya üç gün kala İbn-i Ziyad ordu komutanı Ömer Saad'a bir mektup daha yazıp İmam Hüseyin (a) ve yanındakilere su yollarını kapatmalarını emretti. Ömer Saad da Fırat kıyılarına 500 kişi asker yerleştirerek su yollarını kapattı.

Suyun engellenmesinin ardından susuzluk baş gösterince İmam Hüseyin (a) kardeşi Hz. Ebulfazl Abbas'ı çağırıp otuz süvari ve yirmi piyade ile su getirmek için görevlendirdi. Yezid ordusu engellemeye çalışsa da İmam Hüseyin'in çadırlarına şimdilik su getirmeyi başardılar.

Muharrem ayının dokuzuncu gününe kadar bir yandan su kıtlığı bir yandan muhasarada olmanın baskısı ile Peygamber hanedanı büyük sıkıntılar yaşadılar. Bütün bu sıkıntıları azaltan şey ise Allah rızası için çıkmış bir yolda çekilen çilelerin kıymeti idi. Onlar bütün bu çileleri, zulmü kabul etmemek için sırtlanmışlardı. Bu sıkıntılardan kurtulmak için Yezid'e evet deyip onun zulümlerini onaylamaları yeterli idi. Hatta Yezid İmam Hüseyin (a) dışında orada kimseden biat de istemiyordu. Onlar İmamlarına vefalı olmanın, Peygamber evladının arkasında durmanın bedelini ödüyorlardı.

Çöl sıcağı, susuzluk, türlü silahlarla kuşanmış gaflet ve dalalet orduları tarafından kuşatılmış olmak onların içindeki ilahi aşkı ve sevgi söndüremiyordu. Erkekler şehadet aşkıyla, kadınlar da onların arkasında dağ gibi durma vazifesinin şuuruyla dimdik ayakta idiler.

Kimse gelin Yezid'e evet diyelim, canlarımızı kurtaralım düşüncesine girmediler. İmam Hüseyin (a) ne derse herkesin sözü oydu. İmama teslim olmak bu demekti zaten. Onlar Peygamberimizin buyurduğu gibi İmam Hüseyin'i hidayet meşalesi ve kurtuluş gemisi olarak görüyorlardı.

Ressam: Ali Bahreyni

IV. BÖLÜM

DOKUZUNCU GÜN TASUA

Dokuzuncu gün (Tasua günü) olduğunda zalimlikte, alçaklıkta, kalp katiliğinde en önde görünen Şimr geldi. Getirdiği mektupta Ömer Saad'dan ya İmam Hüseyin'den biat alması ya da İmam Hüseyin (a) ve askerlerini öldürüp üzerlerinde at koşturması isteniyordu. Ömer Saad'dan eğer bunları yapmayacaksa ordu komutanlığını Şimr'e devretmesi isteniyordu.

Ayrıca Şimr'e ikinci bir mektup vermişti İbn-i Ziyad. Bu mektupta da eğer Ömer Saad İmam Hüseyin (a) ile savaşmazsa komutayı devralıp sonra da Ömer Saad'ı öldürmesini emretmişti.

Kerbela'da Yol Ayrımları

Peygamber hanedanına kıymanın dünyevi ve uhrevi sorumluluğunun altına girmekle Rey beldesinin valisi olmak arasında kalan Ömer Saad için artık bir ara formül bulma şansı hiç kalmamıştı. Ya dünyayı seçecekti ya da ahireti. Aslında Kerbela çok sayıda insan için belirleyici bir yol ayrımı oldu. Hem Yezid'e yakın duranlar hem de Ehlibeyt'e yakın duranlar için büyük bir yol ayrımı...

Kimileri Yezid'den korkmak ve korkmamak, kimileri Yezid'in dağıttığı altınlardan almak ve almamak, kimileri başını kuma gömüp gömmemek, kimileri İmam Hüseyin (a) ile yola çıkıp çıkmamak, kimileri yoldan geri dönüp dönmek, kimileri de son anda saf değiştirip değiştirmemek gibi yol ayrımlarında kaldılar.

Hür de yol ayrımında kalanlardandı. Aslında onun tarafı belliydi, Yezid'in ordusunda ve İmam Hüseyin'in karşısında idi. Buna rağmen imanı ve basireti onun da önüne bir yol ayrımı çıkardı. Her şeyi değiştirebilirdi ve öyle de yaptı. Kerbela destanının en karanlık isimlerinden biri olmak üzereyken tövbe diye bir sayfa açtı ve adını altından harflerle o sayfaya nakşetti.

Evet dokuzuncu gündü ve Şimr Ömer Saad'ın tepesine dikilmiş, İbn-i Ziyad'ın ve tabi Yezid'in emrini uygulamasını istiyordu. Ömer Saad bu emri gönülsüzce uygulamaktan da endişe ediyordu. Bu suçu gönülsüzce işlemek de onu Yezid ve Yezid'cilerin gözündün düşürebilir Rey valiliğinden mahrum edebilirdi. Kesin kararını verdi İmam Hüseyin (a) ve diğer Peygamber evlatlarını kılıçtan geçirecekti.

Melanet timsali olan Şimr'in dokuzuncu günde Kerbela'da sahneye koyması gereken bir başka Şeytani oyun vardı. Kendi aklınca İmam Hüseyin'in en sadık yaverleri olan kardeşlerini ondan ayırmak istiyordu.

Amanname

Ebulfazl Abbas, Abdullah, Cafer ve Osman, İmam Ali'nin Hz. Fatıma'nın dünyadan göçmesinden sonra evlendiği Ümmülbenin'den olan çocukları yani İmam Hüseyin'in aynı babadan ama farklı anneden kardeşleri idiler.

Ümmülbenin, Şimr ile aynı kabiledendi. Bu yüzden Şimr Hz. Abbas ve kardeşlerine güya yakınlık göstermek için yeğenim di-yordu. Bu hayasız adam İmam Hüseyin'in Ümmülbenin'den olan kardeşleri için bir "amanname" yani can güvenliklerine dair bir

yazı alıp getirmişti. Bu yazıyı göstererek onları İmam Hüseyin'den ayırmayı, kendince İmam Hüseyin'in ahlak, fazilet ve vefa destanını ailesinde çatlak oluşturmayı arzuluyordu. Bu Şimr için kötülük adına büyük bir zafer olacaktı.

Şimr yüksek sesle, yeğenlerim diye İmam Ali evlatlarına sesleniyor ama onlar bilerek cevap vermiyorlardı. Sonunda İmam Hüseyin (a), o gerçi fasıktır ama senin akrabaları sayılır, diyerek kardeşi Hz. Abbas'ın kendisine cevap vermesini istedi. Şimr elindeki amannameden bahsedince Hz. Abbas hiddet ve öfkeyle "Allah sana da amannamene de lanet etsin! Bizler amanda olalım ama Peygamber kızının oğlu amanda olmasın öyle mi?!" diyerek karşılık verdi.²⁶

Hak kabilesi batıl kabilesinin karşısında; cennet yolunun yolcuları ateş yolunun yolcularının karşısında saf tutmuşken soyun sopun ne önemi olabilirdi ki? Aynı kabileden olmak ne ki; aynı anadan doğmuş olmak dahi hak ve hakikat üzere birleşmekten daha önemli olamazdı.

Amanname meselesi de bu şekilde kapanınca Ömer Saad'ın ordusu savaş için hazırlandı.

Muharrem ayının dokuzu perşembe günü öğleden sonra Yezid'in Kerbela'ya göz aldıkça yayılmış ordusunun karşısında İmam Ali'nin şecaat, ilim, irfan, hikmet ve imametinin vasisi olan İmam Hüseyin (a) kılıcına dayanmış olarak duruyor düşman ordusundaki hareketliliğe bakıyordu.

Hız. Zeyneb, "Kardeşim sesleri duyuyor musun?" diyerek kardeşinin yanına yaklaştı. Atlara biniliyor, kılıçlar çekiliyor, sesler yükseliyordu. Ömer Saad "Haydi Allah'ın ordusu!" diye sesleniyordu. İmam, kardeşi Hz. Ebulfazl Abbas'ı sesleyerek gidip ne olup bittiğini öğrenmesini istedi. Kız kardeşi Hz. Zeyneb'e de şöyle dedi: "Dedem Rasulullah'ı (s) gördüm rüyamda, bana yakında bize kavuşacaksın, buyurdu."

26- Taberi, Tarih ul'Umum ve el'Muluk (Taberi Tarihi), Dar ul'Turab Beyrut Baskısı c.5 s. 416; Harezmi, Maktel ul'Huseyn, c. 1 s. 246

Bu söz İmam Ali'nin bilge kızının kalbinde kopmakta olan fırtınaları ayyuka çıkarmıştı ama kardeşine olan sevgisi ne kadar enginse, iman dolu kalbindeki sabır denizi de bir o kadar engindi. Yanında kardeşi, karşısında otuz bin kişilik Yezid ordusu, arkasında da canından aziz tuttuğu kardeşleri, canları, evlatları, cediti Resulullah'ın gelinleri vardı. Kendisini bekleyen ağır vazifenin farkındaydı. Sabırlı olmalı, sabır dağı, sabır okyanusu olmalıydı, yoksa bu yükün altında ezilecekti.

Bir süre sonra Hz. Abbas geri döndü. Ya biat edin ya da hemen şimdi kılıçlarınızı çekip savaşa hazırlanın, demişti düşman. İmam Hüseyin (a), kardeşine şöyle dedi:

“Onları savaşı ertelemeleri için razı etmeye çalış. Bu gece için bize mühlet versinler ki Rabbimize ibadet ve dua edelim... Rabbim biliyor ki ben namazı, Kuran okumayı ve çokça dua edip istiğfar etmeyi pek severim.”²⁷

H. Abbas geri döndü ve İmam Hüseyin'in teklifini onlara ilettiler. Yarına kadar savaşmamayı kabul ettiler.

27- Taberi, Tarih ul'Umem ve el'Muluk c.5 s. 417

V. BÖLÜM SON GECE

Tarihte, Muharrem ayının dokuzunu onuna bağlayan bu gece kadar enteresan bir gece yaşanmış mıdır acaba?

Peygamber ailesi bu geceyi sabaha çıkardığında bütün erkeklerinin öldürüleceğini, kadın ve çocuklarının esir alınacağını biliyordu. Özellikle kadınlar ve çocuklar için ne kadar uzun bir geceydi bu gece!

Erkekler için de kolay değildi. Savaş meydanına sadece kılıç kalın kuşanarak gelmiş olsalar bir candan başka bir dertleri olmazdı ama yarın savaş meydanına giderken arkada eşini, kızını, çocuğunu çöllerde bırakıp gitmek vardı. Gözleri arkada kalmadan nasıl çıkıp gideceklerdi?

Bunun için sıradan insanların ufkunu çok aşan bir tevekkül ve iman gerekliydi. O imana sahip olmasalar İmam Hüseyin'in huzuruna varıp Yezid'e biat edin de biz de kurtulalım siz de kurtulun demeyi bile göze alabilirlerdi. Ancak tarih Kerbela hakkında hiç böyle bir şey kaydetmemiştir. Bunca sınavdan geçerek gelen

bu toplulukta ne erkeklerden ne de kadınlardan kimse İmam Hüseyin'den Yezid'e biat etmesini istememişti.

Zaten onlar buraya gönüllü gelmemişler miydi? Bu geceye kadar İmamların ardınca gelmişlerdi ve bu geceyi sabaha o imamin maiyetinde geçirmek de onlar için büyük bir şerefti. Onlar için bu kuru çölde, kanlarının İmam Hüseyin'in kanına karışması fevkalade bir iftihadı. İmam Hüseyin (a) ile birlikte şehit olmak için arada sadece bir gece vardı.

“Gece Karanlığında Çıkıp Gidin”

İmam Hüseyin'e katılanlar elene elene, seçile seçile gelmişlerdi. Aşkı ve imanı kuşanamayan hiçbir kalp bu bela gemisine binemezdi zaten. Onlar hakka teslimiyette bahaneciliği değil samimiyeti; hakkı aramada başını kuma gömmeyi değil basireti esas almışlardı. Onlar İmam Hüseyin'e vefa gösterdiler, her şeyi geride bırakıp, dünyaya ait ne varsa gözden çıkarıp geldiler. İmam Hüseyin (a) de “Şehitlerin Efendisi” gömleğini daha giymeden Peygamberimiz tarafından “Cennet Gençlerinin Efendisi” övgüsüyle taçlandırılmış kelimenin tam anlamıyla efendi bir liderdi. Aziz ashabinın vefasını tarihin ve insanlığın önüne koyacak, inkâr edilemez bir hakikat olarak ebedileştirecekti.

Gece daha yeni başlamışken yaverlerini topladı ve şöyle buyurdu:

“Siz ashabımdan daha vefalı ve daha iyi ashap, siz ailemden de daha iyi ve fedakâr bir aile tanımıyorum. Allah size en güzel karşılığı versin.”

Bunun ardından onlara vazife ve biat üzere değil sadece aşk, sadakat ve vefa üzere şehit olmanın kapısını açacak şu cümleyi kurdu:

“Yarına kadar düşman bize zaman vermiştir, biliniz ki ben sizin hepinize izin veriyorum, içiniz rahat olarak, benden yana bir kınama ve sorumluluk olmaksızın çıkıp gidebilirsiniz. Sizi örten şu gece karanlığını binek olarak kullanın ve her biriniz ailemin erkeklerinden birinin elini tutup gece karanlığında dağılıp gidin. Beni bu toplulukla baş başa bırakın; onlar benden başkasının peşinde değiller. Beni elde ettikten sonra başkasının peşine düşmezler.”²⁸

28- Taberi Tarihi, c. 5 s. 418; Bilazeri, Ensab ul'eşraf, c. 3 s. 378

Ressam: Ali Bahreyni

İmam Müslim bin Akil'in evlatlarına dönüp onlara özel olarak hitap etti: "Müslim'in ölümü sizin için yeterlidir, gidiniz ben size izin verdim."

Bazı tarih kaynaklarına göre İmam Hüseyin'in biatını kaldırmasıyla zaten korku ve dehşete kapılmış olan Firas bin Ca'de ve onunla birlikte birkaç kişi çıkıp gitmeyi kabul ettiler. Bu aslında son eleme olmuştur. Mekke'den gelirken de işin zorlaştığını gören bazı kimseler elenmişlerdi. Bu son elenmeyle birlikte geriye sadece saf altın ayarında olanlar kalyordu. İşte onlar kanını İmam Hüseyin'in kanına karıştırmaya layık olanlardı.

Aşk ve iman ile kalbi mutmain olanlar gitmeyi akıllarından bile geçirmedi. Her biri altından harflerle tarihe yazılan cümleler kurarak İmam Hüseyin'e sadakatlerini ve burada gönüllü olarak, isteyerek ve severek bulunduklarını bildirdiler.

Züheyr şöyle dedi: "Vallahi bin defa ölüp tekrar dirilip tekrar ölmeyi ve böylelikle senden ve genç evlatlarından ölümü uzak tutmayı arzuluyorum."

Müslim bin Avsece ise şöyle dedi: "Seni bırakalım mı? Allah katında buna nasıl bir özür buluruz? Vallahi onların göğsüne mızrağımı saplamadan, kılıcımla onları kesmeden senden ayrılmam..."

Diğer ashabı ve akrabaları da benzer sözler söylediler. Senden sonra hayatı neyleriz; sen ölürken yaşamak bize utanç olur; senin için bir canın ne kıymeti var... kabilinden cümleler Kerbela'nın o hazin gecesinde yankılanıp durdu...²⁹

İmam onlar için hayır dualar edip şöyle buyurdu: Biliniz ki ben yarın öldürüleceğim ve sizler de benimle öldürüleceksiniz.³⁰

İmam'ın Savaş Tedbirleri

Kerbela kıyamı acizce, çabasız, eli kolu bağlı ölüme gitme hareketi değildi. İki ordu arasındaki uçuruma rağmen İmam Hüseyin (a)

29- İmam Hüseyin'in ashabının sözleri Taberi Tarihi c. 5 s. 419 ve 420. safalarda zikredilmiştir.

30- Ravendi, el-Haraic ve el'Ceraih, c. 2 s. 848

ve ordusu gereken her türlü çabayı gösteriyor, her türlü tedbiri alıyor, gereken her şeyi yapıyordu. Düşmanın nüfuz edebileceği yan kısımlara hendek kazıp içine diken, kuru otlar ve odunlar doldurdular. Çadırları biri birine yakınlaştırdılar. Böylece düşmanın çevre yönlerden girip çadırları dağıtması önlenmiş oluyordu.

İmam Hüseyin (a), bu son gecede bir ara sessizce çadırından çıkıp etraf tepeleri ve çevreyi gözden geçirmek istedi. Bunu fark eden sadık yaveri Hilal bin Nafi ağır adımlarla İmam'ın peşinden gitti. İmamının yapayalnız dışarıda olması onu endişelendiriyordu. İmam, Nafi'nin geldiğini fark edince kendisine seslendi:

- Ey Nafi neden çıktın?

- Ey Resulullah'ın evladı bu asi topluluğun bulunduğu yerde yalnız olmanızdan endişe ettim.

- Yarınki savaş öncesi etrafa bakmak, iniş çıkış noktalarını gözden geçirmek için çıktım.

Nafi İmam'a eşlik etti ve birlikte etrafı gezip kontrol ettiler. Dönerken İmam Nafi'ye şöyle dedi: Gecenin karanlığında şu iki tepenin arasından geçip canını kurtarmak istemez misin Nafi?

Nafi kalbinden vurulmuşa döndü. Bir an ne yapacağını şaşırıp duygusallaştı, İmam Hüseyin'in ayaklarına sarılıp:

“Bin dirhem edecek (sağlam ve kadar değerli) bir kılıcım var, aynı değerde bir de atım. Senin yanında olmayı bana lütfeden Allah'a yemin ederim ki kılıcım işe yaradığı sürece senden ayrılmayacağım.”³¹

“İmam'ı Yalnız Bırakmayız!”

İmam ve Nafi çadırlara dönmüşlerdi. Nafi isteyerek veya istemeyerek Hz. Zeyneb'in, abisi İmam Hüseyin (a) ile bazı konuşmalarına kulak misafiri oldu. Hz. Zeyneb'in sözlerinden, kardeşinin yalnız bırakılması konusunda endişeli olduğunu anlıyordu Nafi.

31- Mukarrem, Dem'at us'Sakibe c. 4 s. 273

Nafi hemen İmam'ın ordusunun ak sakallı büyüğü olan Habib bin Mezahir'e gidip durumu anlattı. Habib hiç beklemeksizin diğer ashabı da çağırdı. Kılıçlarını çekip Ehlibeyt kadınlarının olduğu çadırların önüne geldiler. İmam'a olan vefalarını kadınlar için de ispat edip içlerini rahatlatmak istiyorlardı.

"Ey Peygamber ailesinin hanımları! İşte bu kılıçlar sizin fedaile-rinizin kılıçlarıdır ve sizin düşmanlarınızın boynunu vurmadıkça kınlarına girmeyecekler!"

İmam Hüseyin'in sadık dostlarından bir başkası olan Bureyr bu gece son bir girişimde bulunmak, karanlığa bir ok atmak istedi. İmam Hüseyin'den izin aldıktan sonra her şeyi göze alıp direkt Ömer Saad'ın çadırına gitti. Selam vermeden geçip oturdu. Ömer Saad, selamsız oturmasına kızarak, bizler Müslüman değil miyiz, neden selam vermiyorsun, diye tepki gösterince: Allah Rasulü'nün evlatlarını öldürmeye niyetlenmişsin ve kurdun kuşun içtiği suyu, susuzluktan ölmekte olan o insanlara yasaklamışsın, buna rağmen Müslüman olduğunu mu sanıyorsun?

Ömer Saad başını aşağı eğdi. Bureyr, Ömer Saad'a bazı nasihatler verdi ancak Ömer Saad'ın aklında sadece Rey valiliği, Rey'in yemyeşil bahçeleri ve kömür gözlü kadınları vardı. Dünya sevgisi gözünü kör, kulağını sağır etmişti. Rey diyarının valiliğinden vazgeçmeyeceğini açık açık söyledi. Bureyr de umutsuzca geri döndü.

Baldan Tatlı Ölüm

İmam Hasan'ın oğlu Kasım'ın bu son gecede aklında bir soru vardı. Amcası yarın şehit olacaksınız derken kendisini de kast etmiş miydi yoksa onu daha çocuk olarak mı görüyordu. Dayanamayıp amcasına sordu:

- Amca yarın ben de şehit olacak mıyım?
- Ölümü nasıl görüyorsun Kasım?
- Baldan daha tatlı!
- Evet yavrum, yarın sen de şehit olacaksın.

Gece ilerliyordu. İmam Hüseyin'in çadırları son gecesinde huşu içinde Kuran okuyanların, rükû ve secde edenlerin, Rabbi ile yürekten son kez münacat edenlerin sesi ve nefesliye adeta bir cennet bahçesine dönüşmüştü. Rabbine kavuşmadan önce kılınan gece namazları, okunan Kuranlar, edilen dua ve yakarışlar...

Onlar bu gece şehadetin sabahına uyanmayı bekleyen yiğitlerdi. Hayata bakışları hiç bu kadar berrak olmamıştı belki de. Fani dünyaya karşı bütün bağlarını bu kuru çölün susuz topraklarına gömüp yemyeşil cennetlerde ağırılanmanın saadetine kanat açacaklardı.

Bir korkuları vardiysa eğer o da ölüm değildi, şehadet yolunda adımlarının titremesiydi. Onlar ölümü de ölüm korkusunu da yenmiş olan nefisle cihad kahramanları idiler. Çok iyi savaş bildikleri, çok iyi at binip ok fırlattıkları için değil, şeytanın ve nefsin hileleriyle çok iyi baş ettikleri için buradaydılar ama nefis ve şeytan hilelerinden hiç vazgeçmezdi, yarın da vazgeçmeyecekti. Nefisle mücadelede işi gevşek tutan, her an kendini Yezid'in safları arasında bulabilir. Zaten insanı Yezidi yapan nefsin hilelerine aldanmak; Hüseyinî yapan da nefsin hilelerine karşı dikkatli olmak değil midir?

Öyleyse o son gecede dahi korkmak lazımdı, nefsin hilelerinden, şeytanın şerrinden. Kurtuluş gemisine binmişken, son anda inmek ne büyük bir kayıp olurdu değil mi?

VI. BÖLÜM AŞURA GÜNÜ

Muharrem ayının onuncu gününde Kerbela'nın ölümsüz kahramanları günün doğuşunu son kez görecektlerdi. Sabah namazını kılıp savaş hazırlığına başladılar. Varlıklarını kuşatan iman olmasa ömürlerinin en acı gününe başlamış olacaktı ama iman iksiriyle her şey değişiyordu. İman ölümü beka, çekilen cefaları ödül üstüne ödüle çeviriyordu. Ne enteresan değil mi? Gaflet penceresinden cehennem görünen bir sahne, iman penceresinden tam bir cennet bahçesi olarak görülebiliyor.

Yezid tarafındakiler cinayet işleyip altın gümüş almaya gelmişler; İmam Hüseyin (a) tarafındakiler ise aşk için can vermeye gelmişlerdi.

İmam Hüseyin (a), ordusunun başında idi. Bu ordunun savaşı kazanma ihtimali hiç yokken ordu komutanı vazifesini eksiksiz yapmaktaydı. Otuz iki atlı ve kırk piyadeden oluşan ordunun sağ kanadına Zühre'yi ve sol kanadına Habib bin Mezhir'i komutan olarak atayıp bayrağı da kardeşi Ebu'lfaiz Abbas'a teslim etti.

Ordu ailelerin içinde bulunduğu çadırları arkasına alacak şekilde konumlandı. Daha önce kazılan hendeklerdeki diken ve odunlar yakıldı ki düşman arkadan saldırma imkânı bulamasın.

Ömer Saad da ordusunu düzene soktu, kötülük ordusunun her kanadına bir komutan seçmekle birlikte ayrıca her kabile için de komutanlar atadı.

İmam Hüseyin (a) yine savaşı başlatan taraf olmamaya özen göstermekteydi. Savaş başlamadan Şimr yanına birkaç süvari alarak arkadan dolaşıp İmam'ın çadırlarına yaklaşmak istedi, kazılan çukuru görünce yüksek sesle küfürler etti. Melun ağzından çıkan çirkin sözlere öfkelenen Müslim bin Avsece ona doğru ok atmaya kalkınca İmam Hüseyin (a) kendisine engel oldu ve "Savaşı başlatan taraf biz olmak istemiyoruz" buyurdu.

Savaş Başlıyor

Ömer bin Saad ordusunun ön tarafında durmuştu. Savaşı isteyerek ve bizzat kendisinin başlattığını herkesin görmesini istiyordu. Yayına bir ok koyup İmam Hüseyin'in ordusuna taraf fırlattı. Yanındakilerden de İbn-i Ziyad nezdinde ilk oku kendisinin fırlattığına dair şahitlik etmelerini istedi.

Bu tavır aslında bu savaşın niteliğini ve iki cephenin farkını ortaya koymaya yeterdi. Ömer Saad ve onunla birlikte Yezid safında olanlar yaptıklarına zalimleri şahit tutuyorken; İmam Hüseyin (a) ve yanındakiler Allah'ı en güzel şahit olarak seçmişlerdi. Sonra aktaracağımız üzere İmam Hüseyin (a), oklanan yavrusunun kanlarını avucunda toplayıp göğe serperken veya oğlu Ali Ekber'i savaş meydanına gönderirken "Allah'ım sen şahit ol" diyordu.

Bir taraf karşılığını zalimlerden beklerken diğer taraf sadece Allah'tan bekliyordu. Bir taraf güç sahiplerinin diğer taraf hakkın rızasının peşindeydiler. Bir taraf Allah'tan çekinirken diğer taraf zalimlerden çekiniyordu.

İki orduyu bu çöle getiren sebepler de bundan ibaretti. Bir taraf hakkı ve haklıyı üstün tutarak Allah'ın rızasını kazanmak diğer taraf ise zalimleri, güç sahiplerini üstün tutarak onları memnun etmek için buraya kadar gelmiş karşı karşıya saf tutmuşlardı.

Savaş tam olarak bunun savaşıydı; zalimlerden dünya metai di-leyenler ile her şeyi Allah'tan bilip onun rızasına teslim olanların savaşı.

Babası Saad bin Ebi Vakkas İran'ı fetheden ordunun komutanı-ken oğlu Ömer yetmiş iki kişilik orduya karşı arkasına otuz bin kişiyi alarak savaş açmış ve çok büyük bir hünermiş gibi de yanın-daki birbirinden aşağılık insanları şahit tutuyordu. Hakkı vurmak için atılan o ok ona ilelebet sürececek bir hüsranın, dünyada ve ahi-rette kara yüzlü olmanın kapısını açacaktı.

Abdullah bin Umeyr ve Ümmü Veheb

Abdullah, Kufe'de iken Nuheyle denilen bölgede Yezid'in ordu-larının savaşa hazırlandığını görünce, mesele nedir diye sormuş ve İmam Hüseyin'in Kufe yakınlarına kadar geldiğini, bu askerle-rin kendisiyle savaşmak istediklerini öğrenmişti. Bunu duyunca "Müşriklerle savaşmayı çok arzuluyordum, Peygamber torunuyla savaşmaya hazırlanan bu toplulukla savaşmanın sevabının müş-riklerle savaşmaktan az olacağını sanmıyorum" deyip eve gitmiş ve eşiyle konuşmuştu. Eşi de kendisi kadar istekliydi. Geceyle ge-lip İmam Hüseyin'in kervanına ulaştılar.

Sabahın ilk saatlerinde daha savaş yeni başlıyorken Yezid ordusu tarafından Yesar ve Salim isminde iki kişi öne çıktılar ve karşıları-na savaşçı istediler. Habib bin Mezahir ve Bureyr öne çıkmak iste-diler ancak İmam Hüseyin (a) izin vermedi. Abdullah bin Umeyr İmam Hüseyin'nin izniyle meydana çıktı. Daha ileride olan Yesar'a hamle yaptı ve işini bitirdi. Bu arada Salim kendisine saldırmak üzereydi. İmam'ın askerleri bağırarak Abdullah'ı uyardılar ama o fark edemedi ve Salim kendisine bir darbe indirdi. Sol elini öne vermiş parmakları kesilmişti. Abdullah ikinci bir darbe de Salim'e indirdi ve onu da öldürdü.

Bu arada eşi Ümmü Veheb elinde bir demir sopayla savaş mey-danına koştu. Eşi geri gitmesini söylediği halde elbisesinden tut-muş seninle birlikte şehit oluncaya kadar seni bırakmayacağım diyordu. Sonra İmam Hüseyin (a) "Geri dön! Kadınlara cihad farz değildir." diye uyarınca geri geldi.³²

32- Taberi Tarihi c. 5 s. 429-430

Abdullah bin Umeyr bu aşamada şehid olmadı ve yaralı olarak geri geldi. Onun şehadeti öğlen öncesi Şimr'in İmam'ın ordusuna yaptığı toplu saldırıda gerçekleşti. Onun Kerbela'nın ikinci şehidi olduğu bildirilmiştir.³³

Abdullah'ın eşi Ümmü Veheb şehit olan eşinin başına gelmiş yüzünü gözünü temizliyordu. Bu arada Şimr'in emriyle Rüstem isminde bir köle tarafından şehit edildi ve ismi Kerbela şehitleri arasına girdi.

Toplu Saldırıları ve İlk Şehit

Kerbela'nın ilk şehidi olarak adı geçen kişi Müslim bin Avsece'dir. O, Yezid ordusunun sağ kanat komutanı olan Amr bin Haccac'ın askerlerince şehit edildi. Amr bin Haccac komutanı olduğu sağ kanattan İmam Hüseyin'in ordusunun sağ kanadına saldırı düzenledi, az sayılarına rağmen İmam'ın askerleri bu saldırıyı püs-kürttüler. Onlar geri dönerken İmam'ın yiğit askerleri arkalarından ok atıyorlardı. Bu saldırıda Yezid'in Kufe'lilerden oluşan ordusu bazı kayıplar da vermişti. Amr bin Haccac ikinci bir saldırı düzenlemiş, yine geri püs-kürtülmüş ama bu sefer Müslim bin Avsece şehit düşmüştü.

Amr bin Haccac kimdi peki? İlk şehidin katilinin ibret verici profilini kısaca tanımakta fayda var. Kendisi İmam Hüseyin'e mektup yazıp davet edenlerden biri idi. İşler Kufe'de tersine dönmüş Yezidîlerin safına geçmiş, İmam Hüseyin (a) aleyhine dönmüştü. Artık İmam Hüseyin'i haşa bozguncu ve Yezid'i Müslümanların imamı olarak tanıtıyordu. Yani zamanımızda da az rastlamadığımız; menfaat neredeyse, güçlü hangi taraftaysa ona göre kendini konumlandıran iki yüzlü, kişiliksiz, alçak bir karektere sahipti.

Müslim bin Avsece ise Kufe'nin ileri gelenlerinden ve hatta Peygamberimizi görme şerefine ulaşmış sahabilerdendi. Kufe'de Müslim bin Akil'e destek vermiş sonra da gizlice İmam Hüseyin'e katılmak için Kufe'den çıkmıştı. Amr bin Haccac'ın komutasındaki askerler tarafından vurulup düştüğünde İmam Hüseyin (a) ve Habib bin Mezahir başının üstüne koşmuşlardı. İmam kendisi için dua edip şu ayeti okudu: "Müminlerden Allah'a karşı yüklendikleri

33- Taberi Tarihi c. 5 s. 436

görevi yerine getiren yiğitler vardır. Kimi, o uğurda canını vermiş, kimi de beklemektedir.”³⁴

Habib bin Mezahir de yakın arkadaşı olan Müslim bin Avsece'ye, ölümüm yakın olmasa sana vasiyetini sorardım dedi. Müslim İmam Hüseyin'i işaret ederek: Sana onu vasiyet ediyorum; canın bedeninde olduğu sürece onu savunmayı bırakma” dedi. Habib son nefesinde bile İmam'ı düşünen dostuna: “Seni mutlu edeceğim, vasiyetini yerine getireceğim” dedi.³⁵

Evet Müslim bin Avsece ve Amr bin Haccac'ın öyküsü ne kadar ilginç değil mi? İkisi de Kufe'li idiler, ikisi de İmam Hüseyin'i çağırarlardandılar ama biri vefalı biri vefasızdı. Kuşkusuz vefanın yeri cennet cefanın yeri ise ateştir. Herkes layık olduğu yere gidecekti ve öyle de oldu.

Öğle vakti yaklaşmıştı. Yezid ordusunun atlı birliğinin komutanı Uzre bin Kays geniş bir saldırı başlattı ama İmam Hüseyin'in atlı askerlerinin mukavemetiyle karşılaştı.

Az olanlar iman ve sabrı kuşanınca çok olan heva heves kölesi zayıf kişilikli insanlara galip gelebilirler. Yirmi kadar süvari yüzlerce belki de binlerce atlıya karşı koyabiliyordu. Çünkü onlar üç günlük dünyada geçici zevklerle yaşamak için savaşıırken Allah'ın askerleri canlarını feda etme pahasına hakikat uğruna savaşıyorlardı. Onların adımları gevşek, kalpleri titrek iken Kerbela kahramanlarının her biri bir tufan bir sel gibi coşkundular. Onlar tereddütle, birbirinin arkasına saklanarak savaşıırken hakkın askerleri bütün varlıklarıyla öne atılıyorlardı.

Derken Uzra bin Kays Ömer Saad'dan okçuları devreye sokmasını istedi. Ömer Saad sırtına zırh giydirilmiş atlara binen bir başka süvari grubu ile beş yüz okçuyu ileri sürdü. Okçular ok yağdırıyor, atlılar saldırıyorlardı.

Düşman İmam Hüseyin'in çadırlarına kadar gelmişti ve Kerbela kahramanları iki üç kişilik gruplarla çadırların arasına dağılmış, çadırları ve içindeki aileleri korumaya çalışıyorlardı.

34- Ahzab 23

35- Seyyid ibn-i Tavus, Luhuf, s. 133

Bir süre sonra savaş dindi. Düşman ordusunun hiçbir yenilgi kaygısı yoktu, orantısız bir savaşta aceleleri de yoktu. Evet düşman geri çekildi ancak Kerbela kahramanlarından elli kişi şehit olmuştu.³⁶

Süvarilerin komutanı olarak az önce bahsi geçen Uzra bin Kays da İmam Hüseyin'e mektup yazıp Kufe'ye davet edenlerdendi. Ömer Saad Kerbela'ya yeni geldiğinde ona gidip İmam Hüseyin'e neden buraya geldiğini sormasını söyledi ama o kendisi de davet mektubu yazanlardan olduğu için gitmek istemedi. Habib ibn-i Mezahir kendisine nasihatler etmiş ama faydası olmamıştı.

Cünade, Amr bin Halid, Saad, Mecma ve Oğlu

Cünade ve kendisiyle gelen dört diğer vefalı İmam Hüseyin (a) dostları savaşın ilk saatlerinde şehit olanlar arasında yer alıyorlar.

Cünade Kufe'de tanınmış İmam Hüseyin (a) dostlarından biriydi. Müslim bin Akil'in Kufe'de şehit edilmesinin ardından arkadaşı Amr bin Halid, onun kölesi Saad ve Mecma bin Abdullah ile onun oğlu Aiz beraberce Kufe'den çıkıp sapa yollardan İmam Hüseyin'e doğru gelmişlerdi.

Beş kişi olarak İmam Hüseyin'e kavuştuklarında Hür İmam Hüseyin'i durdurmuş bulunuyordu. Hür onları alıkoymak ve İmam'a katilmalarını engelleyip Kufe'ye geri göndermek istediye de İmam Hüseyin (a) izin vermedi.

Aşura günü bu grup birlikte savaş meydanındaydılar. Kahramanca savaştılar. Çok sayıda düşman askeri onlara saldırıyordu ve onları aralarında muhasaraya aldılar. Onlar da seslenerek İmam Hüseyin'den yardım istediler. İmam Hüseyin (a) yardım için kardeşi Ebulfazl Abbas'ı gönderdi. Abulfazl Abbas'ın saldırısı düşmanın çemberini kırıp onları sıkıştırılmaktan kurtardı. Ancak o kahramanlar dönüp İmam Hüseyin'in huzuruna sağ olarak gelmek istemediler. Yaralı oldukları halde tekrar düşmana saldırdılar

36- İlk toplu savaşlarda ölenlerin sayısı ve kimliği konusunda tarih kaynaklarında farklılıklar bulunuyor.

ve sürüyle saldıran düşmanların sayısız kılıç, ok ve mızrak darbe-leri arasında can verdiler.³⁷

İmam Hüseyin (a) onların şehadet haberini alınca defalarca kendileri için dua edip Allah'tan rahmet ve mağfiret diledi.

Nafi bin Hilal

Nafi bin Hilal'den daha önce de bahsettik. Kendisine gece karanlığında iki tepe arasından geçip gitmeyi öneren İmam Hüseyin'in ayaklarına kapanmıştı hani...

Çok iyi bir cengâverdi hatta savaş sanatını İmam Ali'den öğrendiği rivayet edilmiştir. Nafi, toplu saldırılardan birinde düşman tarafından kısırıldı. Kendisini çevreleyen namertler, topluca üzerine saldırdılar ve kolları hem yaralandı hem de kırıldı. Kan ve yaralar içinde Ömer Saad'ın yanına getirdiler. Ömer Saad, kendini neden bu hale düşürdün, dediğinde şöyle söyledi: "Rabbim niyetimi biliyor, sizden on iki kişiyi öldürdüm, bundan da mutluyum, kollarım sağlam olsa beni esir alamazdınız!"

Son demlerinde kendisini öldürmeye hazırlanan Şimr'e şöyle dedi: "Allah'a şükürler olsun ki ölümüm insanların en kötüsünün eliyle olacak."

Daha yeni evlenmişti Nafi Kербela'ya geleceği zaman. Eşi istemiyordu gelmesini ama o ısrarcı olup Kufe yakınlarında İmam Hüseyin'e katıldı. İmam, yeni evli olduğunu bildiği için ona özellikle gitmesini söylemiş, birbirini seven iki yeni evli eşin ayrı düşmesini istemediğini buyurmuştu. Nafi ise şöyle demişti: "Ey Rasulullah'ın oğlu, zor gününde seni bırakıp zevk-ü sefa peşine gidersem kıyamet günü deden Rasulullah'a ne cevap veririm."³⁸

Abdurrahman Ensari

Abdurrahman Hazrec kabilesinden ve Peygamberimizin Ensar sahabilerinden idi. Gadir-i Hum hadisini rivayet etmiş ve İmam Ali lehine bu konuda şahitlik yapanlardan biri olmuştu.

37- Tarih-i Taberi, c. 5 s. 446

38- Ravzat uş Şüheda s. 298; Nasih ut Tevarih c. 2 s. 277

İmam Ali'nin savaşta ve barışta yanında yer almış, Ehlibeyt'e sadakatini hiç bozmamıştı.

Mekke'den başlayarak İmam Hüseyin'le yola koyuldu ve asla kendisini yalnız bırakmadı. Rasulü Ekrem ve Mekke'den göçen muhacir sahabilere gösterdiği "Ensar" olma vasfını şimdi Peygamberin çöllerde mahsur kalan ailesine gösterdiği vefa ile tamamlıyordu.

Abdurrahman Ensari'nin habibi Rasulullah'a kavuşması çok sürmedi. O ilk toplu savaşlarda çarpışıp şehit olanlardan biri olmuştu.

Özgürlüğün Sembolü: Hür

Daha önce de geçtiği üzere, İmam Kufe'ye yaklaştığında Hür bin Yezid Riyahi ve ordusunca durdurulmuştu. Hür'e İmam Hüseyin (a) ile savaşma emri verilmemiş, İmam'ı takip edip kendisinden ayrılması istenmişti.

Hür kendi dünyasında, işin dönüp dolaşıp İmam Hüseyin (a) ile savaşma noktasına gelebileceğini hiç sanmıyordu. Zira İmam'ı Kufe'ye bu insanların kendisi davet etmişti. Ayrıca İmam, geri dönmek, kenar bölgelerden birinde sıradan bir Müslüman gibi yaşamak gibi barışçıl birçok seçenek de sunuyordu.

Aşura günü gelip çatığında durumun vahametini Hür de anladı. İmam Hüseyin'in yolunu kesen, Peygamber hanedanının çocuklarının korkmasına sebep olan kendisiydi. O ve ordusu engel olmasa belki de İmam Hüseyin (a) geldiği yoldan dönüp gidecekti. Bu düşünceler Hür'ü kahrediyordu.

İş çok kötü bir aşamaya gelmişti. Önünde iki yol vardı: Ya İmam Hüseyin'i katleden ordunun bir parçası olmaya devam edecek, kendisi öldüren olmasa da öldürenlerin karartısı içinde yer alacaktı ya da tövbe edip hak tarafa geçerek kendini affettirme yolunu deneyecekti. Önemli bir ordu komutanıydı, şecaat ve cesaretiyle dillere destandı. Orduda emir sahibiydi, iyi bir gelirle rahat bir hayat sürüyordu. Şimdi tercihini yapmalıydı. Hiç vakit yoktu: Ya dünya rahatı ile ahiret hüsrânını ya da ölüm ile ahiret saadetini seçecekti.

Ressam: Ali Bahreini

Hür İmam Hüseyin'in ordusuna doğru azar azar yaklaşıyordu. Bunu gören Yezid cephesinin askerlerinden Muhacir bin Avs, "onlara saldırmak mı istiyorsun?" diye sordu. Hür titriyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Muhacir bin Avs şaşkın halde "seni hiç böyle görmemiştim. Kufe'nin en cesuru kimdir deseler, seni söyledim. Düştüğün bu durum da nedir?" dedi.

Hür: Kendimi cennet ve cehennem arasında görüyorum. Allah'a ant olsun ki paramparça olsam, ateşlere atılsam yine de cennetten başkasını seçmeyeceğim.

Bu sözlerden sonra atını İmam Hüseyin'in çadırlarına doğru sürdü. İmam'ın huzuruna geldiğinde perişan bir haldeydi. Kalkanını ters çevirmişti, başı aşağıda mahcup ve pişmandı. İşin bu noktaya geleceğini düşünmediğini söyleyip İmam'dan af istedi.

İmam Hüseyin (a) kendisi için dua edip Allah'tan bağışlanma diledi.

İmam Hüseyin'in kendisini kabul etmesi aynı zamanda tövbesinin de kabul olduğu anlamına geliyordu. Hür, İmam'la görüşmesinin ardından Ömer Saad ve ordusuna hitap edip onlara nasihatlerde bulundu. İmam'ı kendilerinin davet ettiğini ve sonra kendisini burada kuşatıp susuz bıraktıklarını, dönüp gitmek istemesine bile müsaade etmediklerini söyledi ve devam etti:

"Yahudilerin, Hristiyanların, Mecusilerin içtiği, siyah domuzların ve köpeklerin daldığı Fırat suyunu O'na, ailesine ve yavrularına yasaklamışsınız. Susuzluktan halsiz düşmüşler. Hz. Muhammed'e evlatlarıyla ilgili ne kötü davranıyorsunuz..."

Bu sözlerine karşılık düşman ordusundan kendisine oklar atılıyordu. Dönüp geri geldi ve meydana çıkmak için İmam Hüseyin'den müsaade istedi.

Bazı kayıtlarda, Hür'ün İmam Hüseyin'e, "Madem size ilk engel olan ben oldum izin verin ilk savaşta şehit olan da ben olayım" dediği aktarılmıştır. Belki de toplu savaşlarda şehit olanların ilki değil ama teker teker gidip savaşanların ilki olacağı için böyle söylemiş olabilir.

Hür savaş meydanına çıktı. Savaşmadan önce tekrar Ömer Saad ve ordusuna nasihatler etti ama yine bir sonuç elde edemedi.

Hür dönüp dönüp savaştı. Kırkın üzerinde münafığı öldürdükten sonra kalabalık bir piyade asker grubunun saldırısıyla şehit edildi.

İmam Hüseyin (a), Hür'ün son anlarında başının üstüne gelmiş ve şu meşhur cümlesini buyurmuştur: "Ey Hür sen gerçekten de annenin koyduğu ad gibi özgür bir insansın."

Evet, Kerbela anlayışında özgürlük insanın canının her istediğini yapması değildir. Çünkü bu, kişinin kendini küçük ve değersiz heveslerin kölesi yapmasından başka bir sonuç doğurmaz. Gerçek özgürlük Hür gibi dünya bağlarını, zalimlerin vaatleri ve tehditlerini aşip hakkın ve imanın götürdüğü yöne doğru gitmektir. Hayvani içgüdülerin, midenin, ihtirasların peşinden gitmekle imanın, idealin, değerlerin ve yüce hedeflerin peşinden gitmek aynı olabilir mi?

Hür özgür iradesiyle rahatının, şehvetinin, ihtiraslarının peşinden gitmeyi de seçebilirdi ama bu onun için özgürlük değil kölelik olacaktı.

Türk Yaver Eslem

Eslem, Kerbela'da bulunan Türk asıllı bir köleydi. Güzel Kuran okumasıyla, Arap dilini ve şiirlerini iyi bilmesiyle öne çıkıyordu. Aynı zamanda İmam Hüseyin'in katipliğini yaptığı da bildirilmiştir.

Eslem, İmam Hüseyin'den cihad izni alıp meydana çıktı. Şecaat ve cesaretle savaşıyordu.

Savaş meydanında şöyle recez okuyordu:

Emirim Hüseyin'dir ne güzel emir
Uyaran müjdeleyen Resul'e sürur
Deniz benim vuruşumla taşar
Gökyüzü attığım oklarla dolar ³⁹

39- Harezmi, Maktel'ul Huseyn, c. 2 s. 28. Bazı kaynaklar bu şiiri Mecma'nın oğlunun söylediğini aktarmışlardır.

Birçok münafığı yere serdi ve aldığı yaralarla artık takatsiz olarak düşmek üzereydi. İmam Hüseyin'e doğru bir işaret yapabilmışti ancak.

İmam koşarak başı üzeri geldi, mübarek eliyle Eslem'in boynunu kavradı ve yüzünü Eslem'in yüzüne dayadı; aynen oğlu Ali Ekber için daha sonra yapacağı gibi.

Eslem gözünü açıp İmam 'a baktı, gülümsedi ve şöyle mırıldandı:

"Kim benden daha bahtiyar olabilir, Peygamber evladı yüzünü yüzüme dayamışken."⁴⁰

Vahab bin Vahab

Vahab, annesi ve eşi Hristiyan bir aile olarak birlikte çölde Kerbela yolunda olan İmam Hüseyin (a) ile tanıştılar. İmam Hüseyin'in eliyle de İslam nuru ile tanışıp Müslüman oldular. Aşura günü yeni Müslüman annesi oğlunu meydana çıkmak için teşvik ediyordu. Vahab da peş peşe dizilmiş İsmaililerden biri olarak Kerbela kurbanlığına çıktı.

Daha yirmi beş yaşında idi ve on yedi gün önce evlenmişti.⁴¹

Meydana çıktığında pek güzel savaştı ve annesi Kamer'in yanına döndü. Eşi Haniye, ayrılığına dayanamayacağını söyleyince annesi araya girip, eşinin kendisini etkilememesini Peygamber torununu savunarak ahiret saadetini kazanmasının daha büyük bir saadet olduğunu hatırlattı.

Tekrar savaş meydanına dönüp kahramanca savaştı, onlarca münafığı yere serdikten sonra şehit edildi.

Bazı kayıtlara göre başını kesip annesine doğru attılar. Annesi oğlunun başını alıp öptükten sonra düşman ordusuna geri atarak:

"Allah yolunda verdiğimizizi geri almayız" diye feryat etti.⁴²

40- Abdullah Mamkani, Tenkih ul'Mekal fi İlmi ir'Rical, c. 9 s. 327

41- Vaiz Kaşifi, Ravzat uş Şuheda c. 1 s. 290

42- Vahab, eşi ve annesi ile ilgili tarihi kayıtlarda ciddi bir karmaşa söz konusu olduğunu belirtmek isteriz.

Namaz Öncesi Diğer Şehitler

Hikayesini anlattığımız mücahitlerin dışında öğleden önceki toplu veya teke tek savaşlarda şehit oldukları bildirilen isimler şunlardır: Saad bin Haris, Mesud bin Haccac, Naim bin Aclan, Salim bin Amr, Cundeb bin Huceyr, Ceble bin Ali, Kurdus bin Züheyr, Kasit bin Züheyr, Muksit bin Züheyr, Amir bin Müslim, İmran bin Kaab, Amr bin Zabîa, Ammar bin Hisan, Müslim bin Kesir, Süleyman bin Kesir, Halid bin Amr, Garib bin Abdullah, Zahir bin Amr, Amr bin Karza, Yezid bin Sebit, Şebib bin Abdullah, Cüveyn bin Malik, Ammar Dalani, Haris bin Nebhan, Hubab bin Amir, Haccac bin Zeyd, Salim, Müncih bin Sehm, Hanzala bin Esad, Abdurrahman Erhabi, Yahya bin Selim, Amr bin Muta, Enis bin Maagal, Gurra bin Ebi Gurra, Enes bin Haris, Saad bin Hanzala, Halef bin Müslim (Müslim bin Avsece'nin oğlu), Cevn bin Huva (siyahi köle), Seyf bin Haris, Malik bin Abdullah, Yezid bin Husayn, Umeyr bin Abdullah, Yezid bin Mağfil, Amr bin Cünade, Abdurrahman bin Azre, Abdurrahman bin Abdullah,

Belirtmeliyiz ki, isim benzerlikleri, kaynaklardaki farklılıklar, iki farklı isimle anılan bir kişinin farklı iki kişi gibi aktarılması gibi zorluklar, isim listesi hakkında bazı karışıklıklara sebep olmuştur.

Kerbela'da Namaz

Namaz kulların Allah ile sadakat ve vefa ahdidir. Namazını hakkıyla kılan samimi kullar günde beş defa yaratıcılarına haktan ayrılmamaya, Allah'tan başkasının önünde baş eğmemeye söz verirler.

Şimdi bu kan ve ateş çölünde öğlen namazı vakti gelip çatmıştı. Sabah namazını bir tarafta İmam Hüseyin (a) bir tarafta Yezid ordusu kılmıştı. Her iki taraf da namaz kılıyordu. Ne var ki bu iki namaz arasında yerden göğe kadar fark vardı. Bir tarafın namazı Kuran'ın "Vay haline o namaz kılanların ki, onlar namazlarının özünden uzaktırlar, onlar halka gösteriş yaparlar, hayra da engel olurlar."⁴³ diye tanımladığı namaz iken diğer tarafın namazı "müminin miracı" diye tanımlanan namazdı.

43- Maun: 4 ila 7. ayetler.

Ressam: Ali Bahreyni

Namaz vardır, içten iman ve sadakatin göstergesidir, namaz da vardır ki kötülüğün, iki yüzlülüğün örtüsüdür. Bu yüzden büyüklerimiz, “Namazınızın kabul olup olmadığını anlamak için, sizi kötülükten uzaklaştırıp uzaklaştırmadığına bakın; ne kadar uzaklaştırmışsa o kadar kabul olmuştur”⁴⁴ buyurmuşlardır.

Ebu Sumame Saidi İmam Hüseyin’e namaz vakti geldiğini söyleyince İmam gökyüzüne baktı, evet namaz vakti gelmişti, namazı hatırlatan Ebu Sumame’ye dua edip düşmandan namaz için mühlet vermesini istemelerini buyurdu.

Namaz mevzu olunca, Ömer Saad’ın askerlerinden olan Husayn bin Numeyr yüksek sesle “Hüseyin’in namazı kabul olmaz.” diye bağırdı. Bu söze çok gücenen Habib bin Mezhahir sert ve öfkeli bir sesle “Peygamber Ehlibeytinin namazı kabul olmaz da senin mi namazın kabul olur ey ayyaş!” diye haykırdı ve bir yandan da ona saldırdı. Küçük bir arbede yaşandı. Husayn bin Numeyr’in çevresindekiler onu çekip Habib’in elinden kurtardılar.⁴⁵

İmam Hüseyin (a) ve diğer askerleri namaza hazırlandı, cemaatle namaz kılacaklardı. Züheyr bin Kayn ve Said bin Abdullah kendilerini siper edip, İmam Hüseyin (a) ve namaza duranları koruyacaklardı.⁴⁶ Namaz başladı, namertliği kendine yol yordam olarak seçen Yezidî ordu, namazda bile durmayıp yaklaşıp ok atmaya başladılar. Gelen oklar İmam’a değil de fedailerine saplanıyordu.⁴⁷ Öyle çok yara aldılar ki Said bin Abdullah namazdan sonra şehit oldu ve Kerbela’nın namaz şehidi olarak tarihe geçti.

Kerbela’daki namaz çok büyük bir anlam taşıyordu. İmam’ın ne için ve ne uğruna böyle yurdundan yuvasından ayrıldığının göstergesiydi aslında.

Şu savaşın tam ortasında, insanlar şehit olurken, düşmanın ok yağmurları önünde namaz kılmak ne demektir?

44- İmam Cafer Sadık’tan rivayet edilmiştir. Mecema ul’Beyan, c. 8 s. 447

45- Kummi, Nefes ul’Mehmum, s. 124

46- Harezmi, Maktel ul’Hüseyn, c. 2 s. 17

47- Taberi Tarihi c. 5 s. 441

İmam Hüseyin (a), namaz olmadan bütün bunların bir anlamı kalmayacağını, namazın Müslümanın hayatına anlam katan en değerli ibadet olduğunu sözü değil bizzat eylemiyle ortaya koyuyordu.

Namazı hakkıyla koruyanlar, haklıyı haksızı hakkıyla seçebilir. Namazı mutlak hakkaniyetin kaynağı olan Rabbe gerçek bir sadakat yemini olarak her gün tekrar edenler ancak can pahasına vefa ehli olabilirlerdi.

Kibleye döndüğünde ne yaptığını bilmeyen, bir alışkanlık, bir ahi-ret menfaati duygusuyla eğilip kalkanlar aslında İmam Hüseyin'in kıldığı namaza çok yabancıdırlar. Hatta haklının hakkını haksızdan almak için canını feda eden namazsız insanlar bile böylesi namaz kılanlardan İmam Hüseyin'e daha yakın değiller mi?

Bana sorarsanız Kerbela'nın en muhteşem sahnesi namaz sahnesidir. İmam Hüseyin (a) arkasında birkaç mümin ile huşu içinde namaza durmuş, düşman ok mızrak fırlatıyor ve fedaileri göğüsleri ile İmam'a doğru gelen okları karşılıyorlar...

Allah'a sadakat, hakkı savunan imama sadakat ve namaza sadakat; üçü bir sahnede...

Suphanallah! Menfaatçi, maddeci, geçici lezzetlerin, korkuların esiri insanoğlunun yaşadığı şu yeryüzünde böyle bir manzaranın yaşanmış olması ne kadar muhteşem!

Şehadete bir adım kala namazı da şehadet destanına eklediler. Namaz Kerbela sayfasının tam kalbine altın harflerle nakşedilmiş oldu.

Vicdan, ahlak, iman... gün gün azar azar çürür; insan azar azar heveslerin, ihtirasların tuzağında körleşip sağırlaşır. Namaz gün gün, vakit vakit bu çürümeyi engellemek, insanı ayık ve basiretli, hakka ve haklıya vefalı saklamak için kılınmalıdır. Kerbela'daki namaz böylesi bir namazı anlatıyordu.

Yaran Bir Bir Şehit Oluyor

Sabahki toplu saldırılar ve öğlen namazının ardından şimdi teker teker meydana çıkma zamanı gelmişti. Böylece Kerbela'nın efsanevi kahramanları her biri apayrı bir destan yazıp Kerbela sayfasına imzalarını atacaklardı.

İmam Hüseyin'in vefa timsali askerlerinin ortak ahdi ve yemini, biz yaşadıkça İmam Hüseyin'e (a) kimse dokunamaz, sloganı idi. Onlar bundan da bir adım ileri atıldılar ve İmam Hüseyin (a) ile bir başka konuda da anlaştılar. Biz ölmedikçe senin evlatların ve yakın akrabalarından da kimse meydana gitmeyecek, diye İmam Hüseyin'e ricada bulundular.

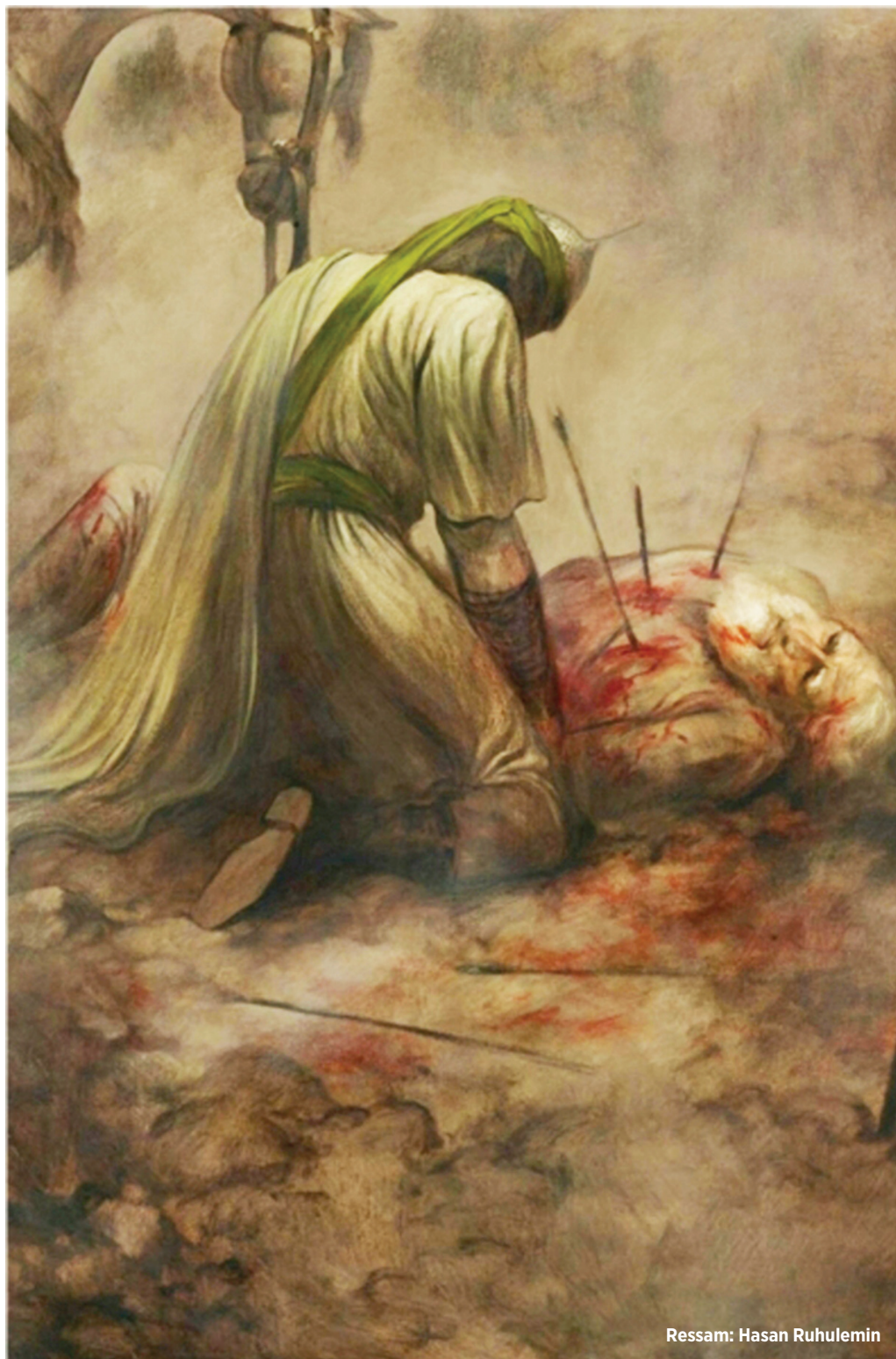
Bu yüzden Kerbela'da tek tek meydana çıkılırken önce Beni Haşim'den olmayan kahramanlar gidip şehit olmuşlardır.

Yaşlı Asker Habib İbn-i Mezahir

Habib, daha önce Kerbela'nın ilk şehidi olan Müslim bin Avsece'ye söz verdiği gibi kahramanca savaştı. O ömrü boyunca Peygamber hanedanından hiç ayrı düşmemişti zaten. İmam Ali'nin özel öncü savaş birliğinin bir üyesi idi. Kufe'de arkadaşı Müslim bin Avsece ile birlikte İmam Hüseyin'in elçisi Müslim bin Aki'e de canla başla yardım etmiş sonunda birçok insanın takılıp kaldığı engelleri aşip Muharrem ayının 7. günü Kerbela'ya varmıştı.

Meydana çıktığında yaşlılığına rağmen aslanlar gibi çatıştı, onlarca münafığı yere serdikten sonra Bedil bin Sureym tarafından anlından darbe aldı ve atından düştü, sakalları kanlara bulanmıştı. Bedil bin Sureym başını bedeninden ayırdı.⁴⁸ İmam başının üstüne koşup kendisi için hayır dua etti. Habib geceleri çok Kuran okumasıyla tanınan takvalı ve dünyaya ilgi göstermeyen maneviyatlı bir mümindir. Sonraları oğlu, katilini yani Bedil bin Sureym'i öldürerek babasının intikamını almıştır.

48- Kummi, Nefes ul'Mehmum s. 124

Ressam: Hasan Ruhulemin

Bureyr Bin Hudayr

Bureyr İmam Hüseyin'in Yezid'e biat etmeyip Mekke'ye gittiğini öğrenince hemen yola koyulmuş, Mekke'de İmam Hüseyin'e kavuşmuştu. Bu yüzden Kerbela yolculuğunun başından beri şehadet kervanında bulunuyordu. Bureyr de Yezid safında yer alan Kufe halkına uzun uzun nasihatler etmiş ancak sonuç alamamıştı.

Aşura günü sabah güleç yüzle, şakalı şen şakrak konuşan Bureyr'e arkadaşı Abdurrahman itiraz edip, şimdi bu kadar şakacı olmanın zamanı mı, demişti. Bureyr de, ben gençliğimde bile şakacı biri değildim ama az sonra cennete girecek olmanın heyecanı beni sarmış, diye cevap vermişti.

İşte Bureyr'in beklediği o an gelip varmıştı. Kufe'nin "Seyyid ul'Kurra" yani Kuran okuyanların efendisi, lakabıyla tanınan meşhur Kuran hocası savaş meydanına çıktı. İmam Ali (a), İmam Hasan (a) ve İmam Hüseyin'in (a) yanı başında geçirdiği ömür defterini şehadetle kapatacağı.

Bureyr savaş meydanında Reziy bin Munkiz diye bir Yezidi ile savaşıyordu. Onu yere vurunca Reziy adamlarından yardım istedi. Kaab bin Cabir isminde bir melun Bureyr'e doğru saldırdı. Bu arada Yezid ordusundan biri Bureyr'i tanıdı ve "O Bureyr'dir, bize Kufe mescidinde Kuran öğretirdi" diye bağırırsa da Kaab dinlemedi ve mızrak darbeleriyle Bureyr'i şehid etti.

Kaab Kufe'ye döndüğünde eşi şöyle demişti: Hz. Fatıma'nın oğlunun düşmanlarıyla birlik olup Kuran okuyucularının efendisini öldürdün. Allah'a yemin olsun artık bir tek kelime konuşmam seninle!

Abis bin Ebi Şebib

Kufe'nin ileri gelen ve tanınmış şahsiyetlerindendi. Özellikle hitabetiyle tanınıyordu. İbadete düşkündü. İmam Hüseyin'in yanında yer aldığı gibi babası İmam Ali'nin de yanında yer almıştı. Muaviye'ye karşı Sıffin savaşında bulunmuş alından yaralanmıştı. Kerbela'da o yaranın izi hala alnında bir iftihar mührü olarak duruyordu.

Abis, İmam Hüseyin'in çoğu askerleri şehit olduktan sonra yanında gelen kölesi Şuzeb'e dönerek, ne yapmak istiyorsun diye sordu. Şuzeb, seninle birlikte Allah Rasulü'nün oğlunu savunacağım diye cevap verdi. Abis şöyle dedi: "Sana da bu yakışır, eğer bugün senden daha kıymetli azizlerim olsa onları da meydana gönderirdim..."

Kölesi şehit olduktan sonra İmam'ın huzuruna varıp: "Ya Eba Ebdillah (İmam'ın künyesi) Allah'a and olsun, yer yüzünün uzak veya yakınında bana sizden daha aziz ve sevgili biri yoktur. Eğer sizden bu zulümleri uzaklaştırmak için canımdan ve kanımdan daha değerli bir şeyim olsa kesinlikle verirdim..."⁴⁹

Rabi bin Temim, Kerbela'da Ömer Saad'ın ordusunda bulunanlardan biriydi. Abis'in Kerbela'daki cengaverliğini şöyle anlatıyor:

Ben Abis'in savaş meydanına doğru geldiğini görünce tanıdım, onun nasıl bir savaşçı olduğunu görmüştüm. Onun cesur savaşçılardan biri olduğunu biliyordum. Yanımdakilere "Bu adam aslanların aslanıdır, Şebib'in oğludur onun karşısına sakın çıkmayasınız" dedim. Bu arada Abis sürekli haykırıyor ve karşısına çıkacak savaşçı istiyordu. Kimse önüne çıkmaya cesaret edemeyince üzerindeki zirhi çıkardı, miğferini de başından attı ve Kufe ordusuna saldırdı. Öyle oldu ki ordudakiler birbirine karıştı. Ömer Saad'ın emriyle ona taş atmaya başladı herkes...

Evet nihayet Abis'i çevreleyip şehit ettiler ve başını bedeninden ayırdılar. Başı elden ele dolaşırken, bazı askerler, onu ben öldürdüm, iddiasıyla birbiriyle tartışıyorlardı. Sonunda Ömer Saad, "Tartışmayın, zaten onu bir tek kişi öldürmüş olamaz." deyip tartışmayı bitirdi.⁵⁰

Son Dostlar da Toprağa Düşüyor

Daha önce de belirttiğimiz gibi ashabın çoğu öğle namazından önce şehit edilmişlerdi. Öğle namazından sonra şehit olup da hikayesini anlatmadığımız kahramanlar, Ebu Sümame Saidi,

49- Taberi Tarihi, c. 5 s. 444; İbn-i Kesir, el-Bidaye ve en'Nihaye, c. 8 s. 185

50- Taberi Tarihi, c. 5 s. 444; Harezmi, Maktel ul'Hüseyn; c. 2 s. 22-23

Şuzeb, Haccac bin Masruk, Beşir bin Amr, Zerğame bin Malik ve Seyf bin Malik idiler.

Her biri bilerek isteyerek, hatta çok zor engelleri aşarak Kerbela'ya gelmişlerdi. Örneğin Zerğame bin Malik yakalanmadan Kerbela'ya gelmek için Yezid'in askerlerinin elbiselerini giyinip onlardan biri gibi gelebilmişti.

Ashabının ısrarı olmasa hiç kuşkusuz İmam Hüseyin (a) ilk olarak kendi evladını savaş meydanına gönderecekti. Bu meydanda herkesin şehit olacağını İmam da ashabı da biliyorlardı. Ne var ki İmam Hüseyin'in vefalı dostları için onlar yaşıyorken Peygamber sülalesine zarar gelmemesi çok önemliydi. Bu yüzden ısrarla önce kendileri gitmek istediler, İmam Hüseyin (a) de onların bu dileğine muhalefet etmedi.

Hz. Ali Ekber Cenk Meydanında

Bütün ashabı şehit olunca İmam Hüseyin (a) ilk olarak kendi reşit oğlu Ali Ekber'i savaş meydanına gönderdi. Üstelik başkalarına yaptığı gibi oyalamadı, hiç gitme demedi. Ali Ekber, İmam'ın kendi öz canından kopan, yüreğinin parçasıydı öz evladıydı. Ali Ekber'i gönderirken İsmail'ini kurbanlığa gönderiyordu. İbrahimce yürekten, candan, can parçasını sunarak...

Sadece Ali Ekber mi? Kerbela'da toprağa düşen her şehit aslında İmam Hüseyin'in kurbanı idi. Hepsini canı gibi seviyor, her şehidin başının üstüne koşuyor, dua ediyor ve gönlüne huzur aşılayarak Kevser havuzunun başına uğurluyordu.

Evet kılıçlarını çekip, Ey Ali Kızı Zeynep, biz varken için rahat olsun, kimse senin kardeşlerine dokunamaz diyen vefalı yaran artık yoktular. Her biri toprağa düşmüş, muradına ermişti ama hepsinin de gözü arkadaydı. Kendilerinden sonra ne olacaktı endişesiyle gitmişlerdi.

Haksız bir endişe değildi tabi onlarınki. Onlardan sonra öyle bir kıyamet kopacak öyle bir musibet gelecekti ki ebede kadar müminlerin gözyaşı dinmeyecek yürek yarası iyileşmeyecekti.

Ressam: Hasan Ruhulemin

En büyük tasası “Peygamber’in önünde ailesini korumada mahcup olmamak” olanların artık verecek bir başka canı yoktu. Onlar kendileri yaşadığı sürece Peygamber evladına bir ok, bir mızrak değmesine izin vermediler. Namaz kılan İmam Hüseyin’i son çare göğüslerini siper ederek korudular.

Şimdi her biri kuru toraklar üzerinde yatıyorlardı. Sıra Peygamber ailesinin yiğitlerine gelmişti. Şimdi İmam Hüseyin’i canla başla koruma, ona gelen her oka mızrağa göğüs siper etme sırası Ali Ekber’de, Kasım’da, Abbas’da, Abdullah’ta... idi.

İmam Hüseyin’in yeğenleri, amca çocukları ve evlatlarından oluşan Beni Haşim gençlerinin ortak özelliği daha çok genç yaşta olmaları idi. Biraz da bu yüzden olacak ki İmam’ın vefalı dostları onları hep arkada tutmuş canları bedende oldukça kılıçların mızrakların önüne sürmemişlerdi.

Ali Ekber babasından meydana çıkma izni alıp giderken babası ardından duygulu gözlerle baktı. Boylu poslu bu Peygamber torununun dedesi Rasulullah’a benzerliğini dile getirerek şöyle buyurdu: “Allahım, sen şahit ol, bu topluluğun karşısına öyle bir genç çıktı ki yaratılışında, ahlakında ve konuşmasında insanlar arasında Peygamberine en çok benzeyendir. Öyle ki Peygamberi özlediğimizde ona bakardık.”⁵¹

Hz. Ali Ekber meydanda bir müddet savaştıktan sonra babasının huzuruna döndü. Babasına, “Babacığım, susuzluk beni öldürüyor ve silahların zırhların ağırlığı beni çok yoruyor, bir içimlik su yok mudur?” diye durumunu arz etti. İmam, genç oğlunun hali yüreğini yakıyor haldeyken şöyle buyurdu:

“Git biraz daha savaş yavrum, tez zamanda ceddin Resulullah’a kavuşacaksın, sana kendisi en güzel sudan içirecek ve bir daha asla susamayacaksın.”⁵²

51- Seyyid ibn-i Tavus, Luhuf s. 139; Harezmi, Maktel ul’Huseyn, c. 2 s. 34

52- Harezmi, Maktel ul’Huseyn, c. 2 s. 35

Döndüğünde recez⁵³ okuyordu Ali Ekber:
Ben Ali oğlu Hüseyin'in oğlu Ali'yim!
Kabe'ye yemin ki bizler Peygamber'e en yakınız!

Savaşmaya devam ederken, Murre bin Munkiz isminde bir melun, Ali Ekber'in mübarek kafasına bir kılıç darbesi vurdu. Ardından başkaları saldırdılar. Son anlarında babasına şöyle sesleniyordu:

"Selam sana ey babam! İşte ceddin Rasulullah elinde su kâsesiyle bana su veriyor ve çabuk bize kavuş diyor."⁵⁴

İmam Hüseyin (a) koşup oğlunun başına geldi. "Allah seni öldürenleri öldürsün..." dedi ve akabinde müminlerin daima yüreğini sızlatan şu cümleyi kurdu: "Senden sonra bu dünyanın başına küller olsun oğlum!"⁵⁵

Ehl-i Sünnet'in büyük alimlerinden İbnü'l Cevzi'nin aktardığı rivayete göre İmam Hüseyin (a) oğlunun kanlarıyla avucunu doldurup göğe serpti ve o kanlardan bir tek damla yere düşmedi.⁵⁶

Ali Ekber'in mübarek cenazesi çok fazla yaralanmış, adeta parça parça olmuştu. İmam Hüseyin (a) ordusundan geri kalan Beni Haşim gençleri gelip cenazeyi bir parçanın içine koyup çadırlara götürmüşlerdi.

O arada Ehlibeyt kadınlarının kalbinde kopan kıyameti, uzaktan meydanı seyreden Hz. Zeyneb'in halini varın siz düşünün.

Kadınlar feryat figanlarla Ali Ekber'in cenazesini karşılamışlardı. İmam Hüseyin (a) de adeta yıkılmıştı. Kardeşi Hz. Abbas gelip koluna girip abisini çadırlara geri götürdü.

Bu musibet ve keder denizinde çok acılar yaşandı ama gencecik Ali Ekber'in acısı Peygamber ailesinin yüreğini bir başka sızlatmıştı.

53- Savaşta okunan hamasi şiirlere verilen isim.

54- Seyyid ibn-i Tavus, Luhuf s. 113

55- Seyyid ibn-i Tavus, Luhuf s. 114

56- İbn'ül Cevzi, El-Muntazam c. 5 s. 340

Oğlunun acısı İmam Hüseyin'in kendi ailesinden yaşadığı ilk acı idi ama son değildi. Daha kardeşleri bir bir şehit olacaklardı, delikanlı yeğeni Kasım, küçük yeğeni Abdullah, minik yavrusu Ali Asgar...

İmam Hüseyin'in Kardeşleri

Hız. Ali Ekber'den sonra İmam Hüseyin'in kardeşlerinden 21 yaşındaki Osman⁵⁷, 25 yaşındaki Abdullah, 15-16 yaşındaki Ebubekir,⁵⁸ 21 yaşındaki Cafer, 36 yaşındaki Muhammed ve genç yaştaki Ömer⁵⁹ birer birer savaş meydanına gidip şehit oldular.

İsimlerini birkaç satırda saydığımız bu azizlerin her birinin acısı Hız. İmam Hüseyin (a), Kardeşi Ebulfazl Abbas ve bacası Hız. Zeyneb'in yüreğine apayrı bir kor ateş düşürmüştü.

İmam Hüseyin'in hala iki büyük dayanağı vardı. Hanımları ve aileyi çekip çeviren, kadınları kızları emanet ettiği aziz bacası Hız. Zeynep ve İslam bayrağını yere düşürmeyen sancaktarı Alemdar-ı Kerbela diye andığımız Hız. Ebulfazl Abbas.

İmam Hasan Yedigari Kasım

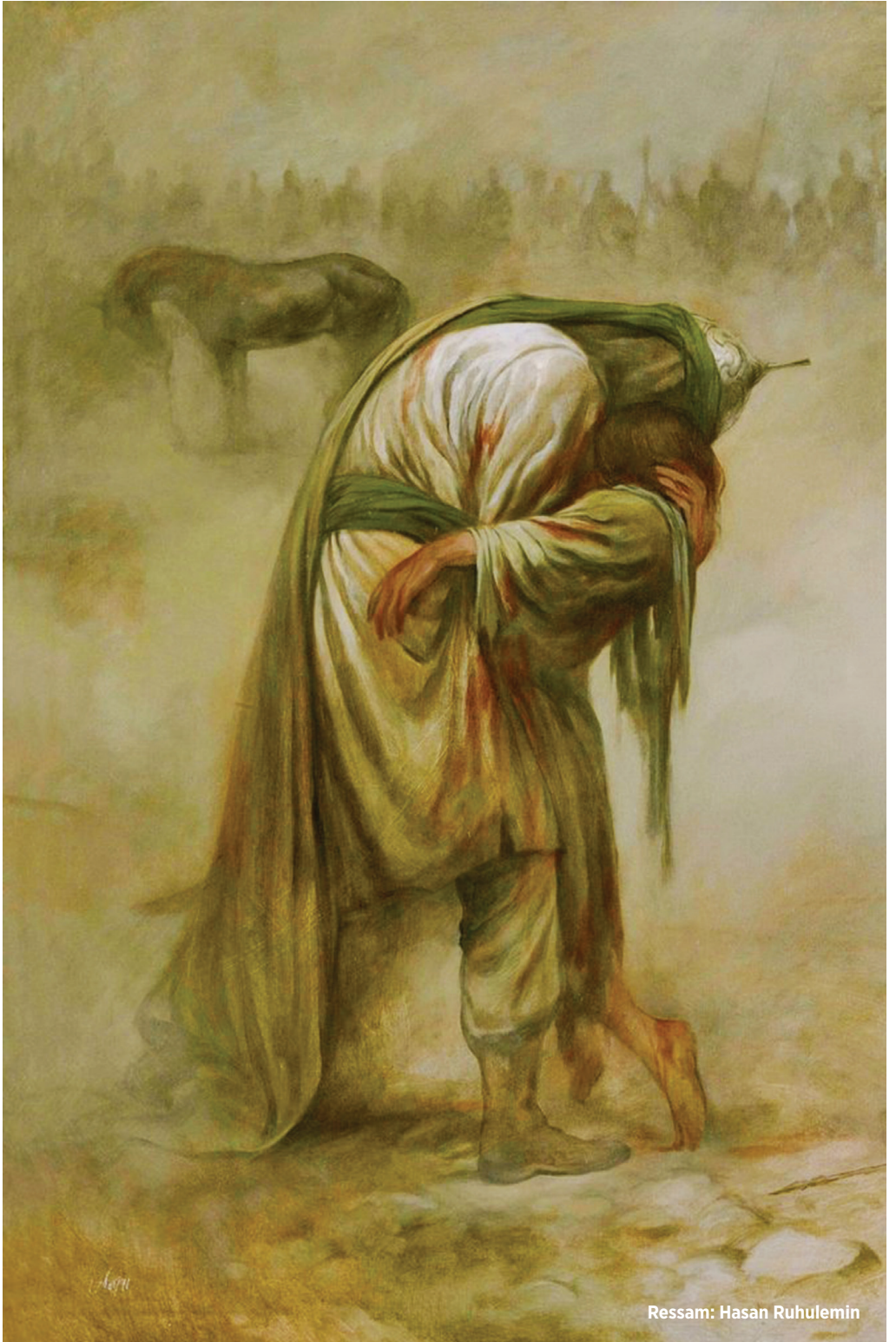
İmam Hasan'ın yedigari Hız. Kasım daha çok gençti öyle ki savaş elbiseleri üzerine tam oturmuyor, kılıcı eğri duruyordu. Amcası meydana çıkması için izin vermek istemiyordu, ısrar edince de sustu; git de demedi mani de olmadı.

Ay parçası gibi bir gencin savaş meydanına çıktığını gördüler. Kahramanca savaştı, İbn-i Fuzeyl Ezdi isminde bir melunun Kasım'ın başına bir kılıç darbesi indirdiği görüldü. Kasım başından aldığı darbeyle düştü ve "Amcam.." diye feryat etti.

57- İmam Ali, meşhur sahabi Osman bin Maz'un'un hatırasına atfen oğluna bu ismi vermişti.

58- Ebubekir künyesidir, ismi Abdullah veya Ubeydullah veya Muhammed-i Asgar diye nakledilmiştir.

59- Bazı tarihçiler Ömer'in Kerbela'da bulunmadığı görüşünü savunmuşlardır, aynı tereddüt Ebubekir için de söz konusudur.

Ressam: Hasan Ruhulemin

Olayı görüp anlatanların tabiriyle İmam Hüseyin (a) bir şahin gibi meydana indi ve büyük bir öfkeyle İbn-i Fuzeyl'e bir kılıç darbesi indirdi, İbn-i Fuzeyl eliyle karşılayınca kolu kesildi. Derken Yezid ordusundan kalabalık bir grup onu kurtarmak için geldiler ama kurtarmak yerine arbedede ayak altına alıp ezdiler ve Kasım'ın katili oracıkta öldü.

Kasım'ın ardından da daha küçük kardeşi olan Ebubekir bin Hasan atılan bir okla şehit edilmiştir.

İmam Hasan'ın daha çocuk yaştaki bir diğer oğlu olan Abdullah ise daha sonra aktaracağımız üzere İmam Hüseyin (a) savaş meydanında iken dayanamayıp kendince amcasının yardımına koşarken şehit edilmiştir.

İmam Hüseyin (a), Kasım'ın katillerine lanet okudu ve "Yavrum amcan için ne kadar zordur ki seslediğinde imdadına gelemez gelse de yapabileceği bir şey yoktur! Bugün amcanın düşmanları çok ama yardımcıları pek azdır." buyurdu. Ardından da Kasım'ın cenazesini getirip oğlu Ali Ekber'in cenazesinin yanı başına uzattılar.⁶⁰

Hız. Cafer-i Tayyar'ın Torunları

Peygamberimizin kıymetli sahabisi ve amcaoğlu Hz. Cafer-i Tayyar'ın oğlu olan Abdullah, İmam Ali'nin kızı Hz. Zeynep ile evli idi. Böylece İmam Hüseyin'in hem amcaoğlu hem de eniştesi oluyordu. Abdullah İki oğlu Avn ve Muhammed'e bir mektup verip İmam Hüseyin'e doğru göndermişti. Mektubunda İmam Hüseyin'den Kufe yolundan geri dönmesini kendisi için Yezid ve Ümeyyeoğulları'ndan can güvencesi alacağını yazmıştı. Ayrıca çocuklarına İmam Hüseyin (a) dönerse onunla birlikte dönmelerini, dönmezse ondan ayrılmamalarını tembihlemişti. İmam Hüseyin (a) geri dönme teklifini kabul etmemiş yoluna devam etmişti.

60- Seyyid İbn-i Tavus, Luhuf s. 68-69

Abdullah Hz. İmam Ali'nin kızı Hz. Zeynep ile evliydi ancak Kerbela'ya gelen bu iki oğlunun yani Avn ve Muhammed'in Hz. Zeynep'ten mi yoksa başka eşinden mi dünyaya geldiği konusunda tarihçiler arasında görüş ayrılığı bulunuyor. Yani bu iki şehidin İmam Hüseyin'in öz yeğenleri olup olmadığı ihtilaf konusudur.

Neticede bu iki kardeş İmam Hüseyin'den ayrılmayıp şehadet şerbetini içmeyi tercih etmişlerdi. Önce Muhammed meydana çıkıp recezler okur halde çarpışarak şehit oldu ardından da kardeşi Avn cesurca savaşmış birçok münafığı yere serdikten sonra şehit oldu.

Babaları Abdullah, daima oğullarıyla övünür ve keşke ben de Kerbela'da olsaydım da evlatlarım gibi İmam Hüseyin'in yanında şehit olsaydım diyordu.

Müslim Bin Akil'in Ailesi

İmam Hüseyin'in daha önceden Kufe'ye elçi olarak gönderdiği Müslim bin Akil'in Kerbela'da bulunan akrabaları da şehit oldular. Daha önce de geçtiği üzere İmam Hüseyin (a) onlara "Müslim'in ölümü size yeter çıkıp gidin" dediği halde onlar İmam'ı savunmak üzere şehadete talip oldular.

Müslim'in kardeşleri Abdullah, Abdurrahman ve Cafer Kerbela'da İslam ve Kuran uğruna Peygamber hanedanını savunurken şehit oldular. Yine Müslim'in yeğeni Muhammed daha ergenlik çağına girmemişti ki çadırlar yağmalanırken Yezid'in askerleri tarafından şehit edildi.

Bazı kaynaklar Müslim'in bir oğlunun da Kerbela'da şehit olduğundan bahsetse de tarihçiler, Müslim'in çok genç yaşta şehit edildiği gerçeğine bakarak bunu zor bir ihtimal olarak değerlendiriyorlar.

Alemdar-ı Kerbela Ebulfazl Abbas

İmam Hüseyin'in orduya sancaktar seçtiği kardeşi Ebulfazl Abbas Kerbela destanının en önemli isimlerinden biridir. Kerbela'yı bilen herkes İmam Hüseyin'den sonra en çok onun vefası, şecaati ve mazlumca şehit edilışinden etkilenir.

Ressam: Ali Bahreyni

O, Kerbela'nın sancaktarı olmakla beraber Fırat'tan su getirdiği için Sakka-ı Kerbela unvanına da sahiptir.

Hz. Abbas İmam Hüseyin'e karşı o kadar sadakatli o kadar saygılı idi ki O'na bir kardeş gibi değil efendisi ve İmam'ı olarak özel bir hürmet gösteriyor "Seyyidi" yani efendim diye hitap ediyordu.

Çok güzel, berrak ve açık bir yüzü vardı. Bu yüzden kendisine "Kamer-i Beni Haşim" yani Beni Haşim ailesinin ay yüzlüsü lakabı verilmişti.⁶¹ Aynı zamanda çok heybetli bir vücuda sahipti; uzun kolları ve uzun bacaklarıyla başkalarından seçilirdi. Ata bindiğinde ayaklarının yere değdiği aktarılmıştır.

Hz. Abbas daha su yeni yasaklandığında İmam Hüseyin'in emriyle yanına bir grup savaşçıyı da alıp Fırat'a gitmiş savaşçı çarpışmak pahasına su tulumlarını doldurup getirmişti.

Bu defa abisi İmam Hüseyin'den başka kimse kalmamıştı ve tekrar su için tek başına Fırat'a gitmeye karar verdi. Su tulumlarını kuşandı ve atını Fırat'a doğru hızla sürdü. Şehit olmadan önce abisine bir yudum su getirmek, çadırlarda susuzluktan iyice tükenen çocuklara su ulaştırmak onun için büyük bir mutluluk olacaktı. Ömer Saad'ın Fırat kıyısına yığıldığı askerleri yarıp geçerek Fırat'a varmayı başardı. Kendisi de günlerdir susuzdu. Nehre varmışken doyunca su içebilirdi. Bunun kimseye bir zararı olmazdı. Hatta su içmek niyetiyle avuçlarını da doldurdu. Aniden İmam Hüseyin'in susuzluktan kurumuş dudakları gözlerinin önüne geldi. Ne diinde ne örfte nehir kıyısında su içmek haram değildi ama Abbas'ın gayret, hamiyet ve vefa meramında İmam Hüseyin (a) ve yavruları susuzken su içmek yoktu. İçmek istediği suyu geri döktü, içmedi, içmedi, gönlü el vermedi...⁶²

Doldurduğu su tulumlarını alıp alelacele susuz gittiği Fırat'tan yine susuz dönmek üzere çıktı. Ne var ki namertliği kendine din iman edinmiş olanlar onu engellemek için kararlıydılar. Fırat kıyısına yakın hurma ağaçlarının arasından geçerken Hz. Abbas'a saldırdılar. Hem savaşıyor hem de hızla kendini çadırlara atmaya çalışıyordu.

61- Kelbasi, Hasais-i Abbasiye, s. 107

62- Tureyhi, El-Muntehab, s. 307

Ressam: Ali Bahreyni

Bir hurma ağacının arkasından çıkan Zeyd bin Verka isimli melun sağ koluna güçlü bir kılıç darbesi indirerek Hz. Abbas'ın sağ kolunu kesti. Kılıcı sol eline alıp savaşmaya devam etti. Şöyle feryat ediyordu:

“Sağ kolumu kesseniz de vallahi dinimi ve imamımı savunmaya devam ederim...”⁶³

Derken Hekim bin Tufeyl adında bir başka namert aynı şekilde Hz. Abbas'ın sol koluna bir kılıç indirdi. Bununla da yetinmeyip alnına uzun bir demirle bir başka darbe vurdu. Hz. Abbas atından yere düştü. Çadırlardan uzaktaydı. İmam Hüseyin (a) başının üstüne geldi. Kardeşi ve en büyük hamisini bu halde görünce ağladı ve şöyle buyurdu:

“İşte şimdi belim kırıldı, çarem tükendi!”⁶⁴

Şimdi Hz. Abbas'ın cenazesini çadırlara kim getirecekti? Hem Hz. Abbas'ın su getirmesini bekleyen çocuklar onun kolsuz bedenini görmeye dayanabilecek miydi?

Susuzluktan, korku ve dehşetten adeta can çekişme noktasına gelen yavrular, Peygamber torunları Hz. Abbas'ı elinde sancakla gördükleri sürece onun heybetli varlığından teselli alıyor, kalpleri bir nebze olsun güç kuvvet kazanıyordu. Onun daha önce de su getirdiğini, çadırlara su dağıttığını hatırlıyorlardı. Şimdi o da Fırat'ın bir kolu olan Alkeme nehrinin yakınlarında toprağa düşmüştü.

Artık İmam Hüseyin (a) ordusunun heybeti yıkılmış, İmam Hüseyin'in kendi ifadesiyle çaresi tükenmişti.

Peygamber hanedanı İmam Hüseyin'i hiç görmedikleri yalnızlıkta görüyor, onun yalnızlığı içlerini kanatıyordu.

Hz. Abbas'ın korktuğu, düşünmek bile istemediği şey gerçek olmuştu. Peygamberimizin biricik kızı Hz. Fatıma'nın oğlu İmam Hüseyin (a) bela çölünde yalnız kalmıştı, yapayalnız!

63- Kelbasi, Hasais-i Abbasiye, s. 187

64- Harezmi, Maktel ul'Huseyn c. 2 s. 34

VII. BÖLÜM

BELA ÇÖLÜNDE YALNIZ VE YARDIMCISIZ!

Şimdi veda vaktiydi; tarihin en hazin vedası için vakit gelmişti. Ailesini kimlere emanet edip de gidecekti? Arkasında Peygamber ailesinin gelinleri, kızları, çocukları varken karşısında hunhar ve cani bir münafık topluluğu vardı.

İmamın meydanda tek olduğunu gören ailesi feryat figanlar ettiler, dayanılmaz üzüntülerini açığa vurdular. İmam bundan çok etkilendi. Kendi mazlumiyetini ve düşmanının namertliğini bir kez daha tarihin kulağına haykırmak için düşmana doğru ilerledi. Son kez hücceti tamamlamak kötüyü kötülüğünde mazeret bırakmamak için bir hitapta bulundu:

“Acaba Allah Rasulü’nün ailesinin hürmetini savunacak kimse yok mudur? Bizim hakkımızda Allah’tan korkan bir tevhid ehli yok mudur? Sesimizi duyup da Allah için yardıma gelecek biri yok mudur?”⁶⁵

65- Harezmi, Maktel ul’Huseyn c. 2 s. 32; Seyyid ibn-i Tavus, Luhuf, s. 116

Binlerce mektupla İmam Hüseyin'i Kufe'ye davet eden Kufe halkından oluşan bu kocaman sözde insan yığınının hiçbir cevap gelmedi. Hiçbir vicdan korku ve tamah duvarlarını yıkıp da evet ben, ben varım diyemedi. Halbuki onlar bu çağrının gerçek muhataplarıydı. Davet edenin misafirinin çağrısına kulak vermesi gerekmez miydi?

Bu defa İmam Hüseyin (a) yerde yatan hak şehitlerine dönerek şöyle seslendi:

“Ey Habib ibn-i Mezahir, ey Züheyr bin Kayn, ey Müslim bin Avsece! Ey kahramanlar, ey cengâver savaşçılar! Neden sizlere seslendiğimde beni duymazsınız, sizi çağırdığımda bana cevap vermezsiniz? Sizler uyudunuz da ben uyanmanızı mı istiyorum, yoksa imaminize olan sevginiz bitti de ondan mı yardıma koşmuyorsunuz? İşte bunlar Peygamber hanedanının kadınlarıdır ki sizden sonra bir hamileri yok! Uyanın ey saygın ve değerli insanlar! Uyanın da bu azgın ve alçak topluluğa karşı Peygamber ailesini savunun.”⁶⁶

Bu sözleri duyan kadınların feryat figanları yükseldi. Bu sözleri duymak en çok da çadırdaki hasta yatağında bulunan İmam Zeynülabidin'i kahrediyordu. Rengi solgun, takatsiz olduğu halde dayanamadı ve çadırdan dışarı çıktı. Bir sopaya yaslanarak zor doğruluyordu ama kılıç taşımaya bile yetecek gücü yoktu. İmam Hüseyin (a) fark edince Ehlibeyt hanımlarına, “Onu geri götürün ki yer yüzünden Peygamber evlatları eksilmesin.” diye buyurdu.⁶⁷

Evet, ilahi hikmet, Peygamber neslinin devamından yana tedbir almıştı. Peygamber hanedanının sağ kalmış olan tek yetişkin erkeği İmam Hüseyin'in oğlu İmam Zeynülabidin ağır bir hastalık sebebiyle savaşmamış ama Kerbela'nın bütün musibetlerini mübarek kalbinde toplamıştı. Hz. Ali Ekber'e, Hz. Abbas'a, Kasım'a... inen bütün kılıçlar, mızraklar onun da yüreğini yaralamış ama mecburen yatağında sabretmişti.

66- Harezmi, Maktel ul'Huseyn c. 2 s. 32

67- Harezmi, Maktel ul'Huseyn c. 2 s. 32

Şimdi babasının sesini duyunca sabır kâsesi doluvermiş ama yine İmam'ın emriyle geri dönmüştü. O'nun ilahi risaleti de Kerbela'dan sonra başlayacaktı.

İmam Zeynûlabidin Kerbela'dan sonra İslam'ın maneviyatını, ahlakını, Allah'ın kitabını ve ceddi Rasulullah'ın sünnetini insanlara hakkıyla öğretmenin yanı sıra, ömrü boyunca Kerbela'yı insanlara hatırlatmış, İmam Hüseyin'in verdiği kanlı mesajın unutulmasına engel olmuştu.

Meydana gidecek olan İmam Hüseyin (a) için bir gömlek getirdiler. İmam gömleği giymeden önce birkaç yerinden yırttı ki düşman üzerinde görüp tamah ederek mübarek vücudunu soymasın. Ne yazık ki bu gömleği bile İmam'ın üzerinde bırakmayacaklardı.

Altı Aylık Şehit

Savaşa hazırlanmışken daha altı aylık olan bebeğini kucağına alıp meydana doğru geldi. Günlerdir herkes susuzdu. Minik yavru Ali Asgar da susuz olan annesi Rubab'dan yeterince süt emememiş ve bitkin düşmüştü. Ali Asgar'ı elinin üzerine alarak düşmana gösterdi. İmam böylece hiçbir suç atılamayacak olan bir bebeğin susuz bırakılmasının bir bahanesi olamayacağı gerçeğini tarihin gözüne sokuyor, uğradığı haksızlığın ne kadar büyük olduğunu herkese ilan etmiş oluyordu.

Düşman ordusundan usta bir okçu olan Hermele bin Kahil bunu bir fırsat olarak gördü. O da elini Peygamber hanedanının kanına boyayarak Yezid ve Yezidilerden bir ödül alabileceğini düşünüyordu. Öyle bir ok fırlattı ki minik Peygamber torunu Ali Asgar'ın incecik boğazını biçti. Yavrunun boğazı kesildi ve kundağı kanlarıyla sulandı.

İmam Hüseyin (a) kucağında oklanan yavrusunun acısıyla ağlarken akan kanlarını avucuna toplayıp göğşe serpti ve şöyle buyurdu:

Ressam: Ali Bahreyni

“Bütün bunlara (tahammül etmeyi) bana kolaylaştıran şey Allah’ın huzurunda gerçekleşiyor olmasıdır.”⁶⁸

Bazı kaynaklara göre İmam Hüseyin (a) yavrusunun kanlı kundağını kardeşi Zeyneb’e teslim etti; bazı kaynaklara göre ise İmam kılıcıyla küçük bir mezar kazıp yavrusunu mezara koydu.

Ali Asgar’ın annesi Rubab Hanım çok değerli bir hanımefendi idi. Büyük bir aşkla sevdiği kocası İmam Hüseyin (a) ve yavrusu Ali Asgar’ın acısına rağmen Kerbela’da metanetini korumuş ama Kerbela’dan sonra bu acıların yükünü uzun bir süre taşıyamamıştır. Hz. Rubab musibet ve ağlamakla geçen bir yılın ardından vefat etmiştir.

İmam Hüseyin (a) Savaş Meydanında

İmam Hüseyin’in vedasının hüznü herkesi kuşatmıştı. Herkesin gitmesine katlanırdı ama İmam Hüseyin’in gidişi çok başka bir şeydi. Bu bela çölünde savaşa gidip de dönen oldu mu ki?

Evlenirken kocasına, beni kardeşim Hüseyin’den ayırmayacaksın, diye şart koşan Hz. Zeyneb şimdi kardeşinin ardından nasıl baka kalacaktı?

Eşini canından çok seven Rubab, İmam’ın zalimlerin kılıçları mızrakları arasında kalışını nasıl görecekti?

Babalarına doymamış kızlar, babalarının göz göre göre ölümüne gitmesini nasıl seyredeceklerdi?

Feleğin çarkı dönüyordu. İmam Hüseyin (a) gerekeni yapacaktı. İslam’ın İmam Hüseyin’in bu mazlumca yalnızlığına ihtiyacı vardı. İşte şimdi İmam Hüseyin (a) meydandaydı. Cihad elbisesini kuşanmış, kılıcını çekmiş, kendisine ya biat ya ölüm diyenlere meydan okuyordu.

68- Seyyid ibn-i Tavus, Luhuf s. 117

Ressam: Ali Bahreyni

Yalnızdı, yardımcısızdı ama Hayber Fatihi, Allah'ın aslanı İmam Ali'nin oğluydu. Üzerine gelmeye kimse cesaret etmiyordu hatta o ilerleyince onlar geri çekiliyorlardı. Bunda hem İmam Hüseyin'in heybeti ve eşsiz yiğitliği hem de karşı tarafın suçluluk hissi içinde olmasının tesiri vardı.

İmam bir süre savaştı. Yaralar almıştı, oklara hedef olmuştu ama hala güçlü ve dimdikti. Dönüp çadırlara geldi. Ardından ağlaşan hanımları sabırlı olmaya, seslerini yükseltmemeye davet etti. Sonra İmam Zeynülabidin'in yanına gitti. Vasisi ve kendisinden sonraki Ehlibeyt imamını bir kez daha görüp konuşacaktı.

Bazı tarih kayıtlarına göre İmam'ın çadırlarda olduğu bu esnada çadırlara ve İmam Hüseyin'e bazı saldırılar olmuş ailesi dehşete kapılmıştı. Tekrar savaş meydanına döndü şehitler efendisi.

Meydanda yine fırtınalar koparıyor şecaatle savaşıyordu. Savaşırken arada atını çadırlara yakın bir yere doğru sürüp yüksek sesle "La havle vela kuvvete illa billah" diye sesleniyordu. Böylece kadın ve çocuklar İmam'ın sesini duyup az da olsa rahatlıyorlardı.⁶⁹ Birkaç kez böyle gidip geldikten sonra Şimr bir grupla beraber İmam'ın dönmesine engel olacak şekilde kendisini kuşattı. İşte böyle bir vaziyette iken tarihe geçecek şu özgürlük mesajını vermişti:

"Eğer bir dininiz yok ve ahiret gününden de korkmuyorsanız bari dünyada özgür insanlar olun"⁷⁰

Şimr ve kumandasındaki piyadeler İmam Hüseyin'i sarmışlardı ancak kimse öne çıkmak istemiyor; Şimr, saldırın diye teşvik ediyorsa da kimse ileri adım atmıyordu. Şimr okçulara ok atmalarını emretti. İmam'ın mübarek vücuduna çok sayıda ok saplandı. İmam geri çekildi ama düşman etrafından dağılmamıştı. Çok yorulmuş, vücudundaki yaralar ve susuzluk kendisini bitkin hale getirmişti. Bu yüzden biraz dinlenmek istiyordu.

69- Seyyid ibn-i Tavus, Luhuf s. 119

70- Tarih-i Taberi, c. 5 s. 450

İmam yaralı ve başından kanlar akıyorken, yaşı çok küçük olduğu için kadınların arasında bulunan İmam Hasan'ın küçük oğlu Abdullah, amcasının durumunu görüp dayanamadı ve kadınları aşarak savaş meydanına doğru koştu. Bir yandan da düşmana karşı feryat edip amcasını savunan sözler söylüyordu. İmam onu durdurmalarını söylediye de artık geçti ve hanımların ona yetişmesi imkansızdı.

Abdullah aziz amcasına ulaşmıştı. Düşman ordusundan bir melun o arada İmam Hüseyin'e bir kılıç indirdi. Minik elleriyle amcasını savunmaya gelen Abdullah elini ileri uzatınca, kılıç elini yaprak gibi biçti ve eli derisiyle kolundan asıldı. Zırhsız, silahsız, korumasız yavru İmam'ı kuşatan çakal sürüsünden başka darbeler de aldı ve şehit oldu. İmam Hüseyin'in kalbinde yeni bir yara açılmıştı. Bağına basıp "amcan seni koruyamadı" diye yakındı ve dua etti Abdullah için.

İmam Hüseyin (a) savaş meydanında atının üzerinde iken mübarek alnına bir taş değip anlını kanattı. İmam, akan kanları gömleğinin eteği ile silmek isterken üç uçlu bir ok mübarek kalbine saplandı.⁷¹ Malik bin Nusayr isminde bir melun kılıçla İmam'ın başını hedef aldı ve İmam'ın miğferinin bağı kesildi.⁷² Zer'a bin Şerik de İmam'ın sol omzuna bir darbe vurdu. Ardından Sinan bin Enes de İmam'ın mübarek boğazına bir ok sapladı. Ardından Salih bin Vahab⁷³ öne çıkıp öyle bir mızrak vurdu ki İmam bir daha kalkmak üzere sağ yanı üzerine atından yere düştü.⁷⁴

Peygamberin öz torunu, hidayet meşalesi, Allah'ın aslanının aslan oğlu şimdi atından yere düşmüştü. Etrafını saran sırtlanlar adeta güneşi gökten yere indirmişçesine mutluydular. Kalbi zifiri geceden daha karanlık olan Şimr ve adamları İmam'ın üzerine doğru geliyorlardı. Şimr hadi bitirin işi diyordu etrafındakilere ama kimse üzerine alınıp yanaşmıyordu.

71- Harezmi, Maktel ul'Huseyn c. 2 s. 34; Seyyid ibn-i Tavus, Luhuf s. 120

72- Tarih-i Taberi c. 5 s. 448; İbn-i Esir, El-Kamil Fittarih, c. 4 s. 75

73- Başka bir rivayete göre Sinan bin Enes

74- Tarih-i Taberi, c.5 s. 453

Sonunda Huli bin Yezid'e seslenerek ona İmam'ın mübarek başını kesmesini emretti. Huli yaklaştı ama eli ayağı titremeye başlayınca bunu yapamadı. Sonunda Şimr'in⁷⁵ kendisi atından inip İmam'ın mübarek başını bedeninden ayırarak Huli'ye verdi.⁷⁶

İmam Hüseyin'in mübarek başı bedeninden ayrıldığında vücudunda yetmişin üzerinde kılıç ve mızrak izi vardı.⁷⁷

Kararmış vicdanlar, korku ve tamah duvarlarıyla çepeçevre kuşatılmış kalpler, kurtuluş gemisinin üzerindeki elbiseler ve eşyaları yağmaladılar hatta son giyindiği yırtık gömleği dahi üzerinde bırakmadılar.

Bütün bunlar olurken İmam Hüseyin'in sevgili kız kardeşi Hz. Zeynep küçük bir tepe üzerinden olan bitene bakıyor, adeta ölüp ölüp diriliyordu. Kardeşi kendisine gereken vasiyetleri yapmış, sabırlı olmasını tavsiye etmişti. Hz. Zeynep bu işin burada bitmediğini ve bu kıyamın artık İmam Hüseyin'in omzundan kendi omuzlarına geçtiğini biliyordu. Bu yüzden bir dağ oldu da kalbine inen bütün musibetlere tahammül etti.

İmam Zeynülabidin'in de hasta olması sebebiyle artık İmam Hüseyin'in mesajını Hz. Zeynep bayraklaştırıp diyar diyar gezdirecek ve bütün ümmete duyuracaktı.

75- Başka bir rivayete göre Sinan bin Enes

76- Tarih-i Taberi, c. 5 s. 453

77- Mes'udi, Muruc uz'Zeheb, c. 3 s. 258

Ressam: Ali Bahreyni

Ressam: Mahmud Feriçyan

VIII. BÖLÜM ŞEHADET SONRASI OLAYLAR

Çadırların Yağmalanması ve Esaret

İmam Hüseyin (a), kanlarına bulanmış olarak Kerbela'nın kuru toprağı üzerinde yatıyordu. Düşman artık savaşta galip geldiğini düşünüyor zafer sarhoşluğuna kapılıyordu. On binlerin başını en azgın olanları çekiyorlardı. İmam Hüseyin'e darbe vurmak, ben de vurdum diye adeta pay kapmak için yarışanlar işte onlardı. Şimdi aynı kişiler İmam Hüseyin'in çadırlarına saldırmış buldukları her şeyi yağmalıyorlardı. Kızların kulağındaki küpelere kadar...

Yetinmeyip çadırları yaktılar. Çocuklar o dehşetle etrafa kaçışıyor, bazılarının üzerindeki elbiseler çadırların aleviyle tutuşuyordu...

Eşi, babası, abisi, kardeşi... daha yeni gözünün önünde doğranmış çocuklara ve kadınlara karşı bu kabalık, bu barbarlık hiçbir vicdana sığacak türden değildi.

Bütün kötülüklerde en önde olan Şimr, bu sefer de Hz. İmam Zeynülabidin'in peşindeydi. Çadırlara gelmiş İmam'ı öldürmek istiyordu. Hz. Zeynep karşısına dikildi, Ömer Saad'ın ordusundan

bazıları da hasta bir insanı öldürmenin anlamsız olduğunu söyleyerek itiraz ettiler. Hatta bazıları, bu hastalık ona zaten yeter demişlerdi.⁷⁸

Ordu komutanı Ömer Saad çadırlardaki kadınları ve çocukları bir araya toplattırdı. Şimdi işlediği cinayeti tamamlamak istiyordu. Bütün Kerbela şehitlerinin başını bedeninden ayırdılar. Daha Aşura günü akşam olmadan İmam Hüseyin'in mübarek başını İbn-i Ziyad'a gönderdi. Ardından gönüllü olan birkaç meluna İmam Hüseyin (a) ve Kerbela şehitlerinin başsız bedenleri üzerinde at koşturmalarını emretti. Topraklar üzerinde yatan o en aziz insanların bedenleri üzerinde onlarca atlı gidip geldi, mübarek vücutlar daha da tanınmaz hale getirildi.

Evet, yer gök dağılsa, okyanuslar feveran etse yeriydi. En alçaklar en şerefli insanların atlarının ayakları altına almışlardı. Kâinatın efendisi Hz. Peygamber'in öz torunu başsız bedeniyle çöller üstünde kalmış, mübarek bedeni atların ayağı altında ezilmişti.

Subhanallah! İnsanoğlu dünya peşinde koşma ne kadar aşağılara inebiliyor? Geçici dünyanın ihtirasları iman duvarını da yıkıp insanı ne büyük cinayetlere sürükleyebiliyor demek...

İşte Ömer Saad! İşte şimdi Kerbela sahnesindeki savaşını zaferle (!) bitirmiş komutan! O şimdi kendi vicdanına da sorsanız aşağıların en aşağısına inmiş bir komutan olmuştu. Sözü kocaman orduya geçiyordu ama nefsine geçmiyordu; her kes onun emrindeyken o da kendi şeytanının emrindeydi.

Nefs-i emarenin bir gün kendisini bu kadar çok alçaklara indireceğini belki kendisi de tahmin etmezdi.

Ne buyurmuştu hidayet meşalesi: "Allah'ı gazaplandırarak halkı razı etmeye çalışanlar felaha ermeyeceklerdir."

Ömer Saad bunun en aşikâr örneği oldu.

Umdüğünü bulamayacak fani dünya işlediği günahlarla beraber onu da kara toprağa gömecekti.

78- Tabersi E'lâm ul'Vera, c. 1 s. 469

Ressam: Ali Bahreyni

Kerbela'dan Çıkış

Aşura günü akşam olduğunda Kufe ehlinin cinayete dönüşen ve-fasızlığının manzarası korkunçtu. Kufe'ye gönderilen yetmiş iki başa ait yetmiş iki cenaze yerdeydi. Peygamber ailesinin kadın-ları, kızları ve çocukları esir olarak bir araya toplanmış, çadırları tamamen yakılmıştı.

Ömer Saad ve ordusu o geceyi Kerbela'da geçirdiler. Ehlibeyt esirleri de geceyi toplandıkları yerde geçirdiler. Bir insanın geçi-rebileceği o en zor gecede dahi Hz. Zeynep gece namazını ihmal etmemiş, oturarak da olsa kılmıştı. Zaten Kerbela davasının ağır sancağını yüklenen bir omuz, ancak Allah ile güçlü bir bağa sa-hipse bu yükü taşıyabilirdi. Hz. Zeyneb'i efsanevi bir sabır dağı yapan da sonsuzluğun yegâne sahibine olan kulluk bağı idi. O baci olmadan, ana olmadan, hala olmadan önce gerçek bir Allah aşığıydı.

Aşura'nın ertesi günü sabah, Yezid ordusu kendilerine ait cenaze-leri toprağa gömdüler. Peygamber evladının cenazeleri ise güne-şin altında topraklar üzerinde kaldı. Ne kendileri gömdüler ne de başkalarının gömmesine müsaade ettiler.

Daha öğlen vakti olmamıştı ki Kerbela'dan çıkış gerçekleşiyordu. Ömer Saad'ın ordusu esirleri cenazelerin yanı başından geçirdi. Azizlerinin na'sını yerde gören kadın ve çocuklar perişan halde ağlayıp feryat ettiler. Kimileri bindirildikleri çıplak develerden ken-dilerini yere attılar. Kardeşi İmam Hüseyin'i başsız halde toprak üstünde gören Hz. Zeynep öyle ağıtlar yaktı ki yüreğinin sızısı düşman askerlerini bile ağlatmaya yetti.⁷⁹

Esirler arasında İmam Hüseyin'in varisi olan oğlu İmam Zeynülabidin (a), İmam Zeynülabidin'in oğlu dört yaşındaki İmam Muhammed Bakır (a), İmam Hüseyin'in eşi Rubab, İmam Hüseyin'in iki küçük oğlu, İmam Hasan'ın bir oğlu ve torunu, Hz. Zeyneb'in dışında İmam Ali'nin iki kızı, İmam Hüseyin'in dört kızı ve İmam Hasan'ın bir kızı bulunuyordu.

⁷⁹ Tarih-i Taberi, c. 5 s. 456

Harici ve isyankâr diye çıplak develer üzerinde saygısızca diyar diyar dolaştırdıkları esirler, öyle uzaktan veya dolaylı değil, doğrudan Peygamber torunları, Peygamber'in harimi ve namusu sayılan kızları idi.

Bayrak Hz. Zeyneb'in Omzunda

Kuşkusuz Kerbela'da kadınlar olmasa bu olayın tarih boyunca insanların kalbinde bıraktığı tesir bu kadar derin olmayacaktı. Daha da önemlisi Kerbela olayı İslam ümmetine bugünkü gibi aktarılmayacak, Ümeyyeoğullarının yalanları ve iftiralari arasında tahrif olup gidecekti. Nitekim bunu denediler ama yapamadılar.

Kadınların ve başta Hz. Zeyneb'in varlığı Kerbela'nın duygu dolu mesajının insanlığın vicdanına gerektiği gibi yansımaya sebep oldu. Allah'ın iradesi Kerbela'da olanların Kerbela'da kalmamasından yana tecelli etti. Zira böylesi bir uyanış destanı, ümmetin üzerine çökmüş ölü toprağından sıyrılıp kalkması için gerekliydi.

Esirler Aşura'dan iki gün sonra Kufe'ye getirildiler. Hem Kufe'ye girişte hem de İbn-i Ziyad'ın sarayına götürüldüklerinde Hz. Zeyneb halka anlatılan yalanları ifşa ediyor, kardeşinin ve Peygamber ailesinin uğradığı haksızlığı insanlara anlatıyor, Kerbela'nın mesajını iletiyordu.

İbn-i Ziyad esirlerin Kufe sarayına geldiğinde kendi aklınca onları aşağılamak ve başlarına gelen musibeti Allah'ın onlara verdiği bir ceza gibi sunmak için bazı sözler etti ve sözlerinin sonunda Hz. Zeyneb'e hitapla "Gördün mü Allah ailenizin başına neler getirdi?" deme cüretkarlığını gösterdi.

Hz. Zeyneb cevabında Kerbela sürecinde söylenen en önemli cümlelerden birini söyledi. Bu cümle aslında Kerbela'yı doğru anlamının ve ilahi dünya görüşüyle Kerbela'yı idrak etmenin anaharı idi:

"Ben Kerbela'da güzellikten başka bir şey görmedim."⁸⁰

80- Seyyid ibn Tavus, Luhuf, s. 191; Harezmi, Maktel ul'Huseyn s. 47

Hız. Zeyneb'in Kufe'deki konuşmaları Kufe halkında hem vicdan azabı hem de bir cesaret uyandırmıştı.

İtiraz Kıvılcımları

İbn-i Ziyad Kufe sarayında elindeki sopayla İmam Hüseyin'in mübarek başına, gözlerine ve dudaklarına vuruyordu. Orada bulunan sahabe Zeyd bin Erkam itiraz etti:

"Ey İbn-i Ziyad, o sopayı kaldır, ben Allah elçisinin mübarek dudaklarıyla o dudakları öptüğünü gördüm."

Zeyd bin Erkam bunları dedikten sonra yüksek sesle hüngür hüngür ağlamaya başladı. İbn-i Ziyad ona kızarak, "Yaşlı bir bu-nak olmasan boynunu vurdururdum." dedi ve aralarında geçen birkaç sözden sonra Zeyd bin Erkam çıkıp gitti. Çıktığında şöyle söylüyordu:

"Ey Arap topluluğu! Artık kölesiniz sizler. Fatıma'nın oğlunu öldürüp, Mercane'nin oğlunu (İbn-i Ziyad) başa geçirdiniz. İyilerinizi öldürüyor, kötülerinizi ise köleleştiriyor. Zillate razı oldunuz, alçalmaya razı olanlara yazıklar olsun!"⁸¹

Daha sonra İbn-i Ziyad camide İmam Hüseyin'in şehit edilmesinden duyduğu sevinçli dile getirdi ve İmam'ı haşa yalancı olarak tanıttı. Bunu duyan onca insan ses çıkarmamıştı ama yaşlı ve gözleri kör olan Abdullah bin Afif cemaatin arasında ayağa kalkıp: "Yalancı sensin, senin babandır, seni buraya vali yapan ve onun babasıdır..." diye bağırdı. Onu dışarı çıkardılar ve daha sonra evinde tutuklamak istediler. O gözleri kör olsa da kılıcını çekip savaştı ve savaşarak şehit oldu.⁸²

Bu türden kıvılcımlar böyle devam etti; Kufe'de İbn-i Ziyad ve Emeviler bir daha rahat yüzü göremedi.

Pişmanlık Kufe halkının canına bir ateş gibi düşmüştü ve Ümeyyeoğullarına karşı öfke alevi gittikçe büyüdü. Tevvabin (tövbekârlar) hareketi başladı ama maalesef başarılı olamadı.

81- Tarih-i Taberi c. 5 s. 456

82- Tarih-i Taberi c. 5 s. 459

Nihayet Muhtar Sakafî'nin kıyamı ile Kerbela katillerinden birer birer hesap soruldu; fare deliğine dahi girmiş olsalar, çıkarılıp pis kanları akıtıldı.

Esirler Şam'a Götürülüyor

İbn-i Ziyad hızlıca İmam Hüseyin'in şehit edildiği haberini Yezid'e ulaştırmıştı. Yezid yazdığı cevapta, İbn-i Ziyad'dan şehitlerin başlarını ve Ehlibeyt esirlerini Şam'a göndermesini istemişti.

Peygamber hanedanına ait olmayan esir kadın ve kızlar akrabalarının aracılığı ile özgür bırakıldılar. Böylece esirler kervanında sadece İmam Hüseyin'in aile ve akrabaları kalmış oldu.

Mazlum Ehlibeyt esirleri, bir hafta Kufe'de tutulduktan sonra Şam'a yani Yezid'in yanına götürülmek üzere yola çıkarıldılar. Esirlerle birlikte kesik başlar da aynı kervanla götürülüyorlar böylece Peygamber hanedanına yapılan eziyet kesintisiz devam ediyordu.

Yaklaşık yirmi iki günlük bir yol kat ettiler. Yol boyunca eziyetler devam etti. Bineler böylesi uzun bir yolculuğa göre hazırlanmamıştı, üst başlarına uygun elbiseler verilmemişti. Esirlerden ağlayan olursa başına mızraklarla vurularak ağlamaması söyleniyordu. İmam Zeynülabidin'in ellerinde zincirlerle bu yolculuğa götürüldüğü rivayet edilmiştir.⁸³

Safer ayının başında Şam'a vardılar. İlk indirildikleri yer Emevi Camii'nin yanında bir yer olmuştur. Daha sonra Yezid'in sarayına yakın bir yerde Şam Harabesi diye anılan üstü açık bir yerde konaklatıldılar. Şam'da üç gün⁸⁴ kadar kaldılar.

Yezid sarayını süsletip şehrin büyüklerini saraya davet etti ve ondan sonra esirleri saraya getirtti.⁸⁵ Saraya girdiklerinde esirler ipe birbirilerine bağlanmış haldeydiler. İmam Hüseyin'in kızı Fatıma "Ey Yezid Peygamber kızlarının böyle esir alınması hak mıdır?" buyurdu ve orada bulunan dostu düşmanı ağlattı.

Davetlilerin ve İmam Hüseyin'in can parçası evlatlarının huzurunda onur ve şeref yoksunu melun Yezid İmam'ın mübarek başını bir kabin içine koydurmuş elindeki ağaçla vuruyordu.

83- Şeyh Müfid, Emali, s. 321

84- Yedi gün ve bir ay kaldıklarına dair de görüşler bulunuyor.

85- Tarih-i Taberi c. 5 s. 461

Ressam: Ali Bahreyni

Sonra İmam'ın başının içinde olduğu kabın üzerine yemek tepsisi koyup bir şeyler yemeğe başladı ardından yemek tepsisi yerine satranç masasını o kabın üzerine koyup satranç oynadı. Hatta içtiği şarabın artığından o kabın yanına doğru yere döküyordu.⁸⁶

Bu davranışlar esirleri ağlamaya sevk etmiş, orada bulunanları da duygulandırmıştı. Bu çirkin ötesi davranışlara önce kendisi de Emevi olan Yahya bin Hakem ardından Peygamberimizin sahabelerinden Ebu Berze Eslemi itiraz ettiler. Yezid ise onca insan içinde itiraz etme cesareti bulan bu iki kişiyi oradan kovdu.⁸⁷

Yezid'in zulümlerine biat ederek tarafsız kalabileceğini düşünenlerin akıbeti açısından bu olaylar ibret vericidir. Zalimlere bir defa boyun eğmekle kurtulmak mümkün olmaz. Onlar siz alçaldıkça daha çok alçalmanızı beklerler.

Düşünün ki İmam Hüseyin (a) Yezid'e biat etseydi, Yezid bununla yetinecek miydi yoksa bu toplantıya gelen bazı sahabelere yaptığının benzerini İmam Hüseyin'e de mi yapmaya kalkacaktı?

Bazı kaynaklara göre Hz. İmam Hüseyin'in küçük bir kızı (Rukayye veya Fatıma Suğra) Şam'daki harabede vefat etmiştir. Bu mazlum kız hakkında ilk dönem tarih kaynakları çok net bilgiler vermese de sonraki dönem kaynaklarda aktarılanlar yürekleri yakan cinstendir. Bu kaynaklara göre Rukayye babasını özlediği için ağlayıp sabırsızlık gösteriyor. Ehlibeyt hanımları da onun acısının etkisiyle ağlaşmaya başlıyorlar. Sesler yükselince haber Yezid'in sarayına kadar gidiyor. Nihayetinde İmam Hüseyin'in kesik başı harabeye getirilip Rukayye'ye gösteriliyor. Bu acıya dayanamayan küçük kız birkaç gün sonra vefat ediyor.

Kerbela kıyımı henüz bitmemişti ve esaret döneminde de aslında devam ediyordu. Şam'da çeşitli fırsatlarda İmam Zeynülabidin (a) ve Hz. Zeynep Kerbela gerçeklerini anlatmış, uğradıkları zulmü beyan etmişlerdi.

Muaviye zamanından beri Şam halkı sürekli İmam Ali ve evlatları hakkında kötü şeyler duymuştu. Emevilerin iftiraları sebebiyle

86- Şeyh Saduk, Uyun-u Ahbar er'Rıza, c. 1 s. 25

87- Bilazeri, Ensab ul'Eşraf c. 3 s. 416

Şam halkı Ehlibeyt'i Müslüman olarak bile görmez hale gelmişlerdi. Peygamber hanedanının esir kervanı Hz. İmam Zeynülâbidin ve Hz. Zeyneb'in bilgilendirmeleri ile Şam'daki bu olumsuz propagandayı önemli ölçüde kırdı. İş öyle bir noktaya vardı ki Yezid artık İmam Hüseyin'i öldürmüş olmayı üzerine almamanın yollarını aramaya başladı.

Yezid'in isteği üzerine Kufe'den Şam'a gelen esirler kervanı bu defa Şam'dan Kerbela'ya hareket etmiş ve Kerbela'yı ziyaret ettikten sonra Medine halkının adeta sel gibi akan gözyaşları arasında Medine'ye geri dönmüştür.

Kerbela Olayının Sonuçları

Kerbela olayından sonra halka yaşattığı sıkıntıların da etkisiyle Mekke ve Medine'de hakimiyeti sarsılan ve halkın isyanıyla karşılaşan Yezid, Medine'yi yağmalayıp sahabeyi katletmek, Mekke'ye saldırıp Allah'ın evi Kabe'yi mancınıklarla tahrip etmek gibi başka feci suçlara da imza attı.

Yezid Kerbela'dan üç yıl sonra öldü. Bazı kaynaklara göre avdayken atı ürkmüş ve üzengi ayağına dolandığı için bedeni parçalanıncaya kadar sürüklenmişti. Başka bir görüşe göre ise gece çokça içerek uyumuş ve sabahleyin simsiyah kesilmiş halde yatağında ölü bulunmuştu.

Yezid'den sonra Muhtar'ın kıyımı ve İmam Zeynülâbidin'in oğlu Zeyd'in kıyımı başta olmak üzere birçok kıyam olmuş sonunda Emevi hilafeti Hicri 132 yılında yıkılmıştır.

Siyasi olarak Kerbela olayı Emevilerin sonunun başlangıcı olmuştur diyebiliriz. Bununla birlikte Kerbela olayının asıl etkisi dini ve kültürel alanda olmuştur diyebiliriz. Gittikçe yozlaşan, zulme sessiz kalmayı, Allah'ın dininin çiğnenmesini seyretmeyi kabullenen İslam ümmeti İmam Hüseyin'in kıyamıyla yeni bir hayat buldu.

İslam tarihinde Peygamberimizden sonra hiçbir olay Kerbela kadar yazılıp çizilmemiş; anılıp diri tutulmamıştır. Sayısız kitap,

sayısız şiir ve ağıt, sayısız minyatür ve resim konusu olan böylesi başka bir tarihi olaya rastlamıyoruz.

Kerbela bütün Müslümanlar için önemli bir dini, kültürel ve edebi öge olarak ebedileşip insanlığın en önemli duygu ve düşünce mirasları arasında yerini almıştır.

Zaman içinde mazlumiyet, merhamet, zulme karşı dik duruş, iyilik ve iman İmam Hüseyin (a) ile; kötülük, zalimlik, imansızlık ve haksızlık Yezid ile temsil edilir hale gelmiştir.

Özellikle Alevi-Şii gelenekte Kerbela adeta eksen haline gelmiş ve daha yeni olmuş bir olay gibi sürekli canlı tutulmuştur.

Hak ve batıl; iyilik ve kötülük; adalet ve zulüm; iman ve küfür mücadelesi devam ettikçe Kerbela da unutulmayacak ve “Her gün Aşura her yer Kerbela” sözü dillerde dolaşmaya devam edecektir.

Elveda Zeynep Elveda

Hüseyin meydana gidecek
Gidecek ve dönmeyecek
Bacısıyla konuşuyor
Şöyle vasiyet ediyor
Elveda Zeynep Elveda

Ben gidiyorum meydana
Düşman ile çarpışmaya
Ceddimin dini uğruna
Kanlarıma bulanmaya
Elvedâ Zeynep elvedâ

Bacı ben şehid olunca
Çok dövünüp de ağlama
Sabrınız çok olsun bacı
Emânet kalın Allah'a
Elvedâ Zeynep elvedâ

Zeynep bu susuz yavrular
Yavrusu ölmüş analar
Sana emanetim bacı
Yakınma çok sızlanma çok
Elvedâ Zeynep elvedâ

Acılar anası Zeynep
Hazin baktı kardeşine
Ey peygamberler vârisi
Kalbimin son tesellisi
Kardeş Hüseyin kardeş Hüseyin

Gücüm yok kırıldı belim
Git demeye varmaz dilim
Kardeş gitme bir daha dön
Son kez göreyim nur yüzün
Kardeş Hüseyin kardeş Hüseyin

Gözlerim arkandan bakar
İçim yanar yanar yanar
Gözümde yaşlar tükendi
Kalbim sızlar sızlar sızlar
Kardeş Hüseyin kardeş Hüseyin

Küçücük kızı Sakine
Koşarak geldi Hüseyin'e
Açtı minik kollarını
Sarıldı ayaklarına
Gitme baba gitme baba

Baba ne olursun gitme
Bizleri kimsesiz etme
Götür bizi Medîne'ye
Düşmanlara esir etme
Gitme baba gitme baba

Baba bu küçücük kalbim
Ayrılığına dayanmaz
Gözlerimin yaşı baba
Bir ömür boyu kurumaz
Gitme baba gitme baba

Bütün çocuklarla baba
Söz veriyoruz biz sana
Biz artık su itemeyiz
Su deyip seni üzmeziz
Gitme baba gitme baba

Hüseyin elvedâ ediyor
Gökte melekler ağlıyor
Düşman Hüseyin'i bekliyor
Zeynep ölümden dönüyor
Eyyvâh Hüseyin eyyvâh Hüseyin

Zülcenâh'a bindi Hüseyin
Susuz yola düştü Hüseyin
Fırat uzaklardan bakar
Akar mahzun mahzun akar
Eyyvâh Hüseyin eyyvâh Hüseyin

Başına neler mi geldi?
Hüseyin'i kimler mi kesti?
Bunları bana sormayın
Nebî ağlar Zehra ağlar
Eyyvâh Hüseyin eyyvâh Hüseyin

Hüseyin'e kaç ok saplandı?
Kimler elinde doğrandı?
Bunları bana sormayın
Ali ağlar Mehdi ağlar
Eyyvâh Hüseyin eyyvâh Hüseyin

Çadırları nasıl yandı?
Başı kaç diyar dolandı?
Bunları bana sormayın
Kalem ağlar kağıt ağlar
Eyyvâh Hüseyin eyyvâh Hüseyin

Kan kılıca galip oldu
Kılıçlar kanda boğuldu
Hak müstahakkını buldu
Bâtıl düştü zâil oldu

Yakında göreceklersin
Nasıl bir inkılâp ile
Zalimler devrilecektir
Zalimler devrilecektir

Ersan BAYDEMİR - 1999

